

cyroslovije

podzemlje nema alternaciju

septic

© SEPTIC ART 2020

septic

crnostvotje

«Podzemlje nema alternativu» - horror fanzin
specijalni broj, 2024.

crnostoulje.rs

PODZEMLJE NEMA ALTERNATIVU

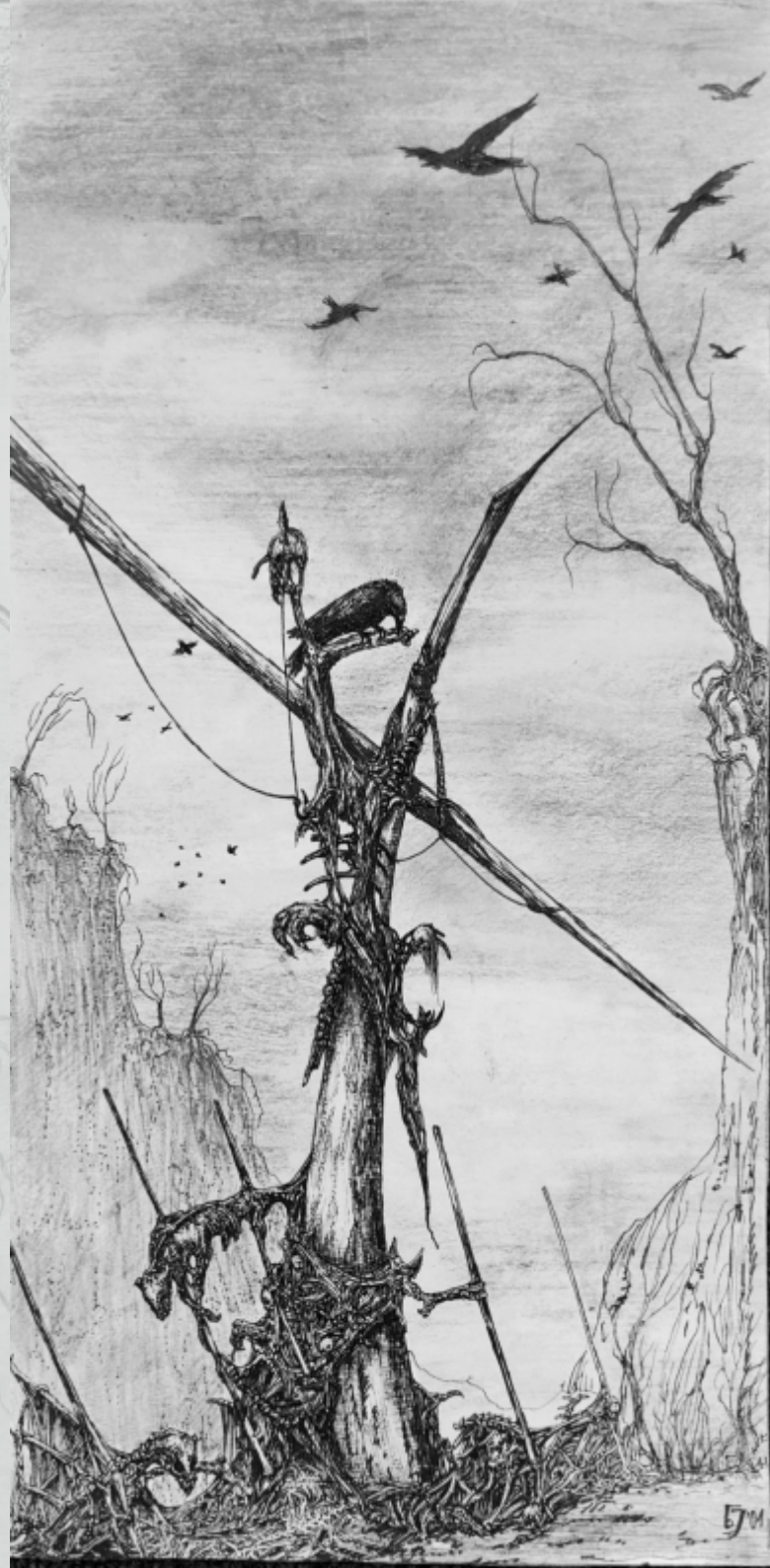
Ovo Crnoslovlje izbacujemo u čast jubilarnog 10. izdanja Festivala Srpskog Podzemlja i upravo zbog toga je tematski okrenut ka muzici. Ovo je drugi specijal Crnoslovlja, posle izdanja mini-zbirke O SREĆI koja je još uvek na svojoj mini-turneji. Doduše, koncept je drugačiji, ali ideja o specijalima nije nova. Prvi, nikad urađeni specijal, trebao je da bude „Prvorođeni“, broj sa horor pričama ne-horor autora. I jedna takva priča, zamišljena za taj specijal, našla je svoje mesto ovde. U pitanju je priča Save Bogića, autora zbirke 'Poluistinite Polukratke Polupriče', a 'Smrt slobodno hoda ove noći', njegova prva horor priča, pisana je namenski za ovaj broj. I druga priča, delirijumska 'Ceremonija' Lazara Vukovića je pisana specijalno za ovo izdanje, i oba autora su imali samo jedan uslov – muzika mora da bude centralni motiv. Teška srca smo prvi put ograničili svoje autore, ali mislim da je rezultat sjajan. Imamo sjajan prilog našeg mladoženje Milana Kovačevića, osvrt na ovogodišnji Slaughterfest, a tu su i misteriozne Recenzije iz Pakla i njihova lista konceptualnih horor albuma. Ugostili smo Milana Rakića, glavnog i odgovornog zloduha iza FSPa, a sa vama delimo i deo njegove kolekcije Septikovih radova, dok zajedno slavimo rad i stvaralaštvo našeg pokojnog prijatelja. Smrt je tu samo da nas obavesti da je telo potrošeno i da je vreme da se svira kraj, ali ono što ostaje iza večno živi. Svako telo je hram, a naša su napušteni, išarani i popišani hramovi u kojima se ne slave bogovi nego individualnost i inovativnost i ostaju dugo, dugo posle smrti, da se na ovaj način veselimo što je Septik bio deo naših života, a ne da tugujemo jer su vrata hrama zatvorena. Smrt je tek poslednji čin, krajnja posledica svih naših odluka skupljenih u taj sekund kada izdišemo poslednji dah i kada, konačno, jebe nam se za sve. Smrt je kavez u kojem smo rođeni, smrt je sloboda i smrt je cena da naše stvaralaštvo živi zauvek.

Pripremamo i peti broj Crnoslovlja, najzanimljiviji projekat na kojem smo ikada radili. Veoma visoko smo postavili lestvicu i nemam pojma kada će se i fizički pojaviti, ali biće ludo. Šest meseci kasnije, očekujte rip-off kao što se desilo sa O SREĆI :)

Nastavljamo i sa trećim specijalnim brojem – O MUDROSTI, ali... biće vremena da taj projekat najavimo kako dolikuje. A nešto rade i Milan i Tikvicki, sto posto.

, direktno iz podzemlja

Sava Bogić: SMRT SLOBODNO HODA OVE NOĆI

Loše sam spavao. Košmarni snovi su me pratili cele noći. Budio sam se u znoju, više puta. Kada sam dolazio sebi i pokušavao da ne mislim o onome što se desilo pre dve noći, pljuvačka mi se zgrušnjavala u ustima. Nanovo sam padao u polusan, uprkos težnji da ne zaspim, te se agonija nastavljala.

Kada sam se konačno probudio, nenaspavan i bunovan, uključio sam radio i slušao vesti. Svakodnevne gluposti. Ništa o onome što je mene interesovalo. Obukao sam se i otišao do prve trafike u susednoj ulici. Uzeo sam nekoliko dnevnih novina. Brzopleto sam pretraživao strane sa crnom hronikom, ali nisam pronašao ono što sam želeo da vidim. Vesti su bile uobičajene za devedesete godine. Ratno huškanje, žena ubila muža na spavanju posle dugogodišnjeg zlostavljanja; neko uhapšen zbog šverca oružja sa ratišta i slično. *Možda ga još nisu pronašli*, pomislio sam. A ako jesu – a o tome nema govora – onda sam u velikom problemu.

Sve je počelo pre nekoliko meseci. Bila je to pedeset druga ili pedeset treća noć kako neprestano sviram. Izgubio sam računicu; umor je učinio svoje. Kafana je bila malo dalje od poslednjih kuća u mestu. Moglo bi se reći krajputaška mehana, gde su svraćali putnici što tek ulaze u naselje. U blizini je bio mostić i kanal koji je proticao ispod, a veliki prostor koji je u srećnija vremena bio dečije igralište, služio je kao parking za goste restorana.

Vlasnik kafane, odnosno zakupac lokala, je bio iz susednog mesta i u skladu sa tim, domaće stanovništvo mu je priželjkivalo brzu propast. Uredno je plaćao naše sviranje, iako se dešavalo da noćima nema nijednog gosta. Repertoar je bio uobičajen, kafanski. Čak je i grupa, skrpljena na brzinu, bila relativno pristojna i dobro zvučala. Međutim, svakonočno sviranje i putovanje, uzelo je danak. Umor me je savladavao, a još više nezadovoljstvo što sam uopšte dospeo na takvo mesto, i u takvo okruženje.

Tužno sam posmatrao svoj komplet bubnjeva. Već je imao dosta ogrebotina na drvenim delovima, metalni stalci su poprimali neku patinu od dima i vlage koju nisam mogao da očistim. Kako sam uopšte dospeo ovde, postavljao sam sebi pitanja, ali odgovora nije bilo. Od prve ploče, sjajnih recenzija i promocije u beogradskom SKC-u do kafane pokraj pustog drumu. Kakav sunovrat. Najbolji mladi pank bend na ovim prostorima, izvanredan album sa angažovanim tekstovima, fenomenalna ritam sekcija, bili su samo neki od hvalospjeva u jedinom preostalo rok magazinu u raspadajućoj državi.

Naša pesma „Smrt slobodno hoda ove noći“ se često puštala na radio talasima nezavisnih i nerežimskih stanica, a čuo sam da se nekoliko puta puštala i na protestima protiv ondašnje vlasti.

Bio sam ponosan na svoj bend. A, onda, u roku od nekoliko nedelja, bend se razišao. Glavni gitarista je otišao u Francusku, drugi gitarista za Australiju, i na kraju, basista u Mađarsku.

A ja – umesto da krenem njihovim stopama, završio sam svirajući u kafani, muziku koju sam prezirao iz dna duše.

Bio sam ljut na sebe što sam završio u kafani, a znao sam i kako je sve to počelo. Jednog dana sam primio sasvim neočekivan telefonski poziv. Sa druge strane je bio čuveni beogradski bubnjar Stiv R. Čuo je da sam se raspitivao za njegov komplet bubnjeva – engleski *Premier*; nešto najbolje što je tada moglo da se kupi. Bio sam potpuno zabezекnut kada sam saznao da mi Stiv R. bubnjar najpoznatijih rok bendova tog vremena nudi svoj prelepi komplet.

Svota koju je tražio bila je astronomska, međutim čvrsto sam rešio da *Premier* mora biti moj. Pozajmljivao sam na sve strane, i za divno čudo, niko me nije odbio. Kroz dva dana sam seo u auto i otišao u Beograd, po bubnjeve.

Stiv je živio u centru grada, stan je bio skoro prazan, nekoliko rastročkanih kutija je još uvek čamilo po sobama. Rekao mi je da se seli na *svoj rodni otok*, tim rečima.

„Moje pravo ime je Stjepan, to vjerovatno nisi znao, mladiću. Ovde više nemam šta da tražim, vidiš šta se dešava u zemlji. Jučer su moje prijatelje radikalci izbacili iz stana u Zemunu. Ne želim da se i meni to desi.”

Objasnio mi je da ne može da ponese veliki komplet bubnjeva sa sobom i da mu je drago da ide u prave ruke. Pohvalio je moje sviranje i posavetovao me kako da čistim stalke za činele.

„To je vrhunski, engleski čelik”, rekao mi je na kraju.

Presrećan što sam postao ponosni vlasnik crnog *Premiera*, potpuno sam zaboravio kako sam došao do para za kupovinu. Kada su prijatelji počeli sa potraživanjem novca, prihvatio sam poziv jednog poznanika koji je godinama svirao po kafanama. Ubeđivao me je da *od pankaa nema hleba* i da je prava lova u kafani. Na žalost, bio je u pravu. Iako nisam razlikovao Tozovca od Lepe Brene, pridružio sam se narodnjačkom bendu.

Dugove sam brzo vratio i umesto da smesta prekinem narodnjačku avanturu, nastavio sam da sviram po rupama. Tako smo i dospeli u kafanu nadomak puta.

Svirali smo svako več, gostiju je bilo malo, ili je bila prazna sala. Vlasnik lokala je vreme uglavnom provodio u svojoj kancelariji smeštenoj u prostoriji iza šanka i nisu ga nešto posebno interesovala dešavanja sa druge strane. Sem šefa benda, koji je bio uporan da ostanemo na ovoj tezgi, ostatak muzičke družine je bio za to da napustimo kafanu po kratkom postupku.

Ipak, posle nekoliko nedelja, lokal je počeo da se puni, počeli smo i bolje da zarađujemo. Stvari su krenule na bolje, a onda su se pojavili oni.

Banda lokalnih đilkoša. Ulazili su bahato u kafanu, maltretirali goste, započinjati tuče i svađe. Kada bi se ispraznila sala, okomili bi se na nas; jedine preostale. Tražili su da sviramo pesme koje nismo znali, izmišljali repertoar, odbijali da plate ono što smo odsvirali. Ili bi – u najboljem slučaju – bacili svežanj sitnih novčanica na binu, a kada bi se neko sagnuo da ih pokupi, dobio bi šamar od kolovođe.

Često su odvodili naivne devojkice ili konobarice u kancelariju vlasnika kafane odakle bi posle nekog vremena istrčavale prestravljene i raščerupane. Nekoliko puta je njihov vođa vadio veliki revolver i nišanio prema nama, ka bini. To je izazivalo salve smeha njegove družine.

Znali smo – još tada – da je mera prevršena i da odlazimo iz kafane. Glavni nitkov je bio sin lokalnog moćnika; čak je i meni bilo poznato to ime. Lik blizak vlasti, poslanik u skupštini, *vlasnik* celog mesta gde se nalazila kafana. Poznat je bio i po tome što ga je u jednom TV duelu aktivista iz gradića nazvao *tumorom na kurcu svake vlasti*. Zamalo da je izbila tuča u studiju, a aktivista je nađen mrtav nekoliko meseci kasnije, teško pretučen u blizini svoje kuće. Lokalni kabadahija je negirao da ima veze sa smrću mladića, mada su svi znali ko stoji iza svega. Slučaj je uskoro zataškan i zaboravljen.

Njegov sin, pacovskog izgleda je sa svojom družinom teroriso celom mesto, upleten u niz likvidacija članova suparničkih bandi, ali ga je od pritvora uvek štitio moćni otac.

Konačno, jedne nedelje smo isplanirali da pokupimo opremu posle svirke. Došli smo sa dva automobila. Posao nam je olakšalo što se i basista, šef benda, javio da neće doći to več i da će klavijaturista da preuzme njegove deonice svirajući takozvanu bas-kontru.

Iznenada, nikoga od gostiju nije bilo u sali. Jedva smo čekali da se završi poslednje več, da pokupimo opremu i završimo sa ovom agonijom. Baš tada, pojavio se šef bande. Bio je sam, ušao je na vrata, ovlaš nas pogledao i otišao u kancelariju vlasnika kafane. Ubrzo su obojica izašla, traživši da prekinemo sviranje i sednemo za sto sa njima.

Gazda kafane rekao je da u susednom mestu organizuje proslavu. Njegov dugogodišnji prijatelj je posle nekoliko podrazumevanih čerki dobio sina, i zove nas da dođemo u kuću da sviramo na veselju. Pacoliki je sedeo i gledao ispred sebe i kada se iznervirao na naše nećkanje, izvukao je iz pojasa revolver, a iz džepa veliki svežanj novčanica i bacio ga na sto.

„Da li je dovoljno, gospodo muzičari?!”, urlao je na nas.

Gitarista je rekao da jeste, pa smo počeli da pakujemo minimum opreme potreban za svirku. Ja sam poneo samo bas-bubanj, doboš, kontračinelu i svega jedan stalak za činelu. Bio je to uobičajeni set za takve svirke. Gitarista, pevačica i klavijaturista su seli u jedan auto, dok sam ja, sa većinom opreme i bubnjevima vozio sam.

Revolveraš je rekao da požurimo i da pratimo njegov auto, crveni SAAB kabriolet, belomanastirskih tablica, *BM 666*.

Krenuli smo za njim u koloni i posle desetak kilometara ušli u susedno mesto. Ulice su bile mračne, samo poneka ulična svetiljka je osvetljavala put pred nama. Vozili smo još neko vreme. Duboko uronjeni u daleku periferiju, konačno smo stigli na cilj. Kuća je bila ogromna, novogradnja, opasana visokim zidovima, a na stubovima je bio veliki broj kamera što je u to vreme bila retkost.

Ušli smo u ogromno luksuzno prizemlje, gde su bili postavljeni stolovi koji su sačinjavali veliki krug oko središta prostorije. Rečeno nam je da odmah na ulazu na izdignutom stepeništu postavimo opremu i počnemo sa nastupom *što pre*. U velikoj prostoriji je bio polumrak, sa jedne strane su sedele žene, neverovatne lepotice u haljinama, nakinđurene nakitom. Sa druge strane su bili muškarci, svi obučeni u crna odela sa zavrnutim rukavima, tako da se bela postava mogla uočiti na prvi pogled. Odmah sam pomislio, *šta ove lepotice traže sa ovakvim likovima?* Jezivi tipovi, većina obrijanih glava, lica punih ožiljaka. *Poznata lica sa poternica*, pomislio sam i nisam mnogo pogrešio.

Međutim, atmosfera je bila daleko od slavljeničke. Bilo je čudno; očekivali smo vesele i razdragane ljude, dok su ovde gosti smrknuo sedeli i piljili ispred sebe. Na brzinu smo postavili opremu i pojačala, i kada smo počeli da sviramo uvodni instrumental, prišao nam je jedan od likova u crnom odelu. Prekinuo nas je i upitao da li znamo da sviramo jednu od glupljih pesama iz kafanskog repertoara, gde se u refrenu stalno ponavljao stih o nerođenom sinu.

Tražio je da sviramo samo refren iz nižeg tonaliteta, i da ga iznova ponavljamo.

Svi iz benda shvatismo da nije u pitanju nikakvo slavlje. Žalili smo što se upustismo u sve ovo. Tada sam se setio revolvera u rukama pacolikog, te sam brzo otresao sumnjive misli.

Klavijaturista je počeo da svira i peva, pevačica mu se pridružila, dok je gitarista pokušavao da ubaci par akorda u novom aranžmanu. Na kraju sam počeo i ja da sviram, a sve ukupno je zvučalo jezivo; ni nalik kafanskom hitu gde su letele čaše i gosti se penjali na stolove.

Besomučno smo ponavljali refren. Iznova i iznova. Kada se bilo koja melodija ili pesma unedogled ponavlja, ona izgubi značenje i ostane samo jedan zastrašujući ton koji počinje da utiče na slušaoce, a i na same izvođače. Ne znam koliko smo dugo svirali, da li deset minuta ili sat vremena. Sve je izgubilo smisao.

Svetlost u sobi se još više smanjila. Neka spodoba je ušla kroz sporedna vrata i počela da pali sveće po stolovima. Druga je išla za njom i palila nekakvu smešu u posudicama. Zamirisalo je na tamjan, samo mnogo intenzivnije.

Gitarista, već potpuno očajan, gledao je u mene i kolutao očima. Slegnuo sam ramenima; ništa nisam mogao da učinim i prekinem ovu svinjariju. I dalje smo svirali par akorda, klavijaturisti i pevačici je već pucao glas od stalnog ponavljanja istih stihova. Dve kreature što su palile sveće i tamjan su se ponovo pojavile. Naprasno, dogurali su dečija kolica koja su bila pokrivena plaštom i ostavili ih na sredini prostorije.

Izenada, sve žene u prostoriji su strgnule svoje skupocene haljine, ostavši potpuno gole. Ceo bend je razrogačio oči; prizor je bio zastrašujući, ali i lep istovremeno. Uhvatile su se u neku vrstu kola i počele da igraju oko kolica na sredini sobe. Ispuštale su grlene zvukove i vrtele se oko prostorije. Zapanjeno sam gledao, razmišljajući kako da se izvučemo iz svega ovoga i dalje ne razumevajući šta se dešava.

Zatim je muški deo ustao, i sa stolica pokupio crne plaštove sa kapuljačama, navukli su ih na sebe i takođe počeli da se vrte u krug, suprotno od golih žena. Kosa mi se dizala na glavi; jednolični zvuk koji smo svirali, miris tamjana i znoja i kolo koje se vrti u krug učinile su da se uplašim kao nikada pre toga. Zatim mi je kroz glavu prošla misao da nas nikada neće pustiti žive da izađemo sa njihovog obreda, ma šta on predstavljao. Klavijaturista kao da mi je čitao misli, pokazivao je očima ka vratima, ali tamo je stajao pacoliki naoružan koltom kojeg se neće ustručavati da upotrebi.

Nastavili smo da sviramo bez prekida, jezivi koloplet se vrteo u suprotnim smerovima i kada sam mislio da ovome nema kraja, svetlo se iznenada upalilo uz prasak razbijenog stakla. Nekoliko ljudi je nahrupilo u veliku prostoriju, žene su počele da vrište i pokušavale da razbacanim haljinama sakriju golotinju. Na čelu skupine bio je stariji čovek, obučen u iznošeno radničko odelo, a slično su izgledali i njegovi pratioci. Svako je u ruci imao automatsku pušku ili pištolj. Kao po komandi i likovi u kapuljačama su povadili svoje pištolje iz pojasa.

Voda družine je prišao čoveku koji nam je dao instrukcije šta da sviramo i upitao ga:

„Što činiš nesrećnice u mojoj kući? Šta sve ovo predstavlja? Ko su ove fukare?”

Zatim mu je udario jak šamar. Kapuljača mu je spala, malo se zateturao, a zatim uzvratio udarac. Starac je pao na pod, a onda je nastao *pakao*. Izbila je opšta tuča, čulo se i nekoliko zaglušujućih pucnjeva. Ne znam kako sam uspeo u tom metežu da zgrabim bas-bubanj i doboš, a u drugoj ruci stalke sa činelama.

Krajičkom oka video sam klavijaturistu kako istrčava sa svojim instrumentom i gitaristu kako čupa kablove iz pojačala i trči uz stepenice ka izlazu. Metež se nije smirivao, otključao sam kola i trpao instrumente na zadnje sedište. Ostatak mog benda je već kretao svojim automobilom. Čuo sam motor – *uspeli su*. Kiša je nemilosrdno padala, nisam bio ni svestan tog prokletog pljuska, samo sam hteo da što pre odem. Što dalje.

Vozio sam neko vreme, potpuno mokar, nesvestan da smo uspeli da se izvučemo iz najgore noćne more koju smo mogli da zamislimo. *Prokleti narodnjaci i kafana*, mislio sam. Šta mi je sve ovo trebalo da se upetljam sa kretenima i njihovim crnim obredima. Brisači su jedva uspevali da očiste vodu sa stakla, a onda mi je prostrujala razočaravajuća misao kroz glavu. Ostatak mog skupocenog bubnjarskog kompleta je ostao u kafani pokraj puta. *Kakva glupa greška što nisam sve odmah spakovao u auto kada smo krenuli na proslavu „rođenja“*, mislio sam.

Gledao sam u retrovizor. Niko me nije pratio, samo kiša i tama. Vratio sam se na put ka kafani i brzo stigao na veliki parking. Sve je bilo u potpunom mraku, nikoga nije bilo. Restoran je bio zaključan, rešetke su bile navučene na ulaznim vratima. Već očajan i uspaničen, razmišljao sam šta da radim i kako da uđem i uzmem moje bubnjeve. Otišao sam do zadnjeg dela objekta gde je bila kuhinja i ostava. Vrata su bila zaključana, ali nije bilo rešetke na njima. Za razliku od ulaznih vrata, ova su bila obična, drvena. Svom snagom sam podigao nogu i udario ih. Drvo i iverica su se ulegli na mestu udarca. Još par snažnih zamaha i vrata su se uz tresak širom otvorila.

Ako je i bilo nekog unutra, morao je izaći, prizvan bukom. Čulo se samo dobovanje kiše, kafana je bila prazna. Nekako sam se provukao kroz mračni hodnik i kuhinju, nisam smeo da palim svetlo. Ušao sam kroz šank u salu, i tek onda primetio tračak svetlosti u kancelariji vlasnika kafane. Prežno sam otvorio vrata i provirio unutra.

Svetlost je dolazila od upaljenog kandila na sredini prostorije. Zidovi su bili okrečeni u crnu boju, iscertani čudnim simbolima i pentagramima. Nekoliko sablasnih kipova je bilo poređano oko sobe, gargojle iskeženih usta i zuba. Na sredini je bilo nešto nalik kružnom oltaru. U neverici sam gledao jezivu prostoriju i pomislio, *gde sam to svirao skoro dva meseca i u šta smo se upetljali.*

Zatvorio sam vrata, prošao kroz salu i počeo da kupim preostale delove mojih bubnjeva. Izašao sam na kišu, mahnito ubacivao sve u auto, i kada sam već hteo da krenem, na parking je velikom brzinom uleteo auto, obasjavajući me dugim svetlima. Crveni kabriolet registarskih tablica 666. Noge su mi se odsekle.

Iz auta je besno izašao poslednji čovek na svetu kojeg sam hteo da sretnem. Pacoliki vođa bande mi je prišao:

„Ko vam je dozvolio da odete?”

Čutao sam, nisam znao šta da odgovorim.

„Čuješ li ti šta te pitam, majmune? Ko vam je dozvolio da odete iz kuće? Nije gotovo dok ja ne kažem kada smete da odete!”, urlao je na mene na praznom parkingu.

Zatim je izvadio revolver, zadenut iza leđa. Nije primetio da u ruci držim masivni stalak za činelu. *Vrhunski engleski čelik*, kako je rekao prethodni vlasnik bubnjeva. Zamahnuo sam iz sve snage i pogodio ga metalnom spravom direktno u glavu. Pao je kao pokošen, pištolj mu je ispao iz ruke. Razrogačeno je gledao u mene iz blata. Zaustio je nešto da kaže, ali ga je novi udarac sprečio u tome. Pa još jedan, i još jedan. Nastavio sam da ga udaram po glavi, celom telu. Sav jad i bes su izlazili iz mene. Meseci i nedelje maltretiranja su isparili kroz moje udarce. Glava mu se pretvorila u krvavu loptu i telo više nije davalo znake života.

Tada se, u mom zamagljenom vidu, na putu ocrtalo još jedno svetlo. Prestao sam da ga udaram, očekujući ostatak njegove ekipe, međutim bio je to samo kamion koji je prolazio kroz kišnu noć. *Dobro je.*

Jedva sam disao, svestan da sam ubio čoveka. Mozak mi je grozničavo radio. Morao sam se osloboditi tela i automobila dok neko ne naiđe.

Uhvatio sam ga za noge i odvuкао telo do mosta udaljenog pedesetak metara od restorana. *Ako me sad neko vidi*, sve je gotovo, razmišljao sam. Kiša je i dalje nemilice padala, srećom po mene nije bilo uopšte saobraćaja u te kasne sate. Dovukao sam ga do mosta i pomislio kako uopšte nije težak. Negde sam čitao da je beživotno telo teško, ali pacoliki nije imao više od šezdeset kilograma.

Ograda mosta je bila široka, provukao sam ga kroz široke rešetke i gurnuo u tamnu vodu. Čuo se grandiozni pljusak kada je truplo dodirnulo vodu. Pogledao sam dole i nešto je zasvetlucalo u vodi. Presekao sam se. Dva crvena oka su me posmatrala. *Možda pejdžer koji je stalno nosio sa sobom i često proveravao.* Nije me bilo briga.

Nekih kilometar i po, kanal se ulivao u veliku reku. *Ako telo otpluta do ušća, dobiću na vremenu,* razmišljao je moj zločinački um. Vratio sam se na parking, pokupio revolver koji mu je ispao, startovao automobil i krenuo preko mosta.

Vozio sam još nekih dvestotinak metara, stao kod stare i napuštene fabrike i isključio motor. Preostao mi je najriskantniji deo plana koji sam skovao pre nekoliko minuta. Trčeci po pljusku sam se vratio do restorana, sve je i dalje bilo pusto. Ponovo sam ušao kroz vrata kuhinje koja sam provalio, ušao u zlokobnu kancelariju, uzeo kandilo koje je gorelo i bacio ga na tešku crnu zavesu navučenu preko prozora. *Gori.*

Dok je plamen sukljao ka plafonu zahvatajući iskežene skulpture, izleteo sam napolje, seo u crveni kabriolet mog dušmanina i okrenuo ka staroj. Moćna mašina je zabrundala, isparkirao sam se brzo i krenuo ka staroj fabrici gde je bio moj auto. Zaustavio sam se na kraju placa kod starih i zarđalih rezervoara. Bilo ih je mnogo. Automobil se nije video sa glavnog puta. Ne znam zašto, ali otvorio sam kasetu kod suvozačkog mesta. Unutra je bio još jedan pištolj, zamotuljak u najlonskoj kesi i velika svota novca umotana u rolnu. Nikada nisam video toliko para na jednom mestu. Sve sam pokupio, a zatim pritisnuo dugme za otvaranje pokretnog krova. Kiša je počela da natapa sedišta i komandnu tablu. Skinuo sam već mokru majicu, obrisao volan, brave i kasetu. Ključeve od kola sam poneo sa sobom i sadržaj kasete stavio na prednje sedišta. Iz torbe za timpane sam izvadio suvu majicu sa natpisom narodnjačkog benda u kojem sam svirao i obukao je. Polako sam isparkirao auto iz napuštenog fabričkog kruga. Video se veliki plamen preko kanala koji je zahvatio ceo restoran.

Pogledao sam na sat, za samo sedamnaest minuta sam ubio čoveka, zapalio kafanu i na kraju ga opljačkao. Posle nekoliko kilometara sam zaustavio automobil na sledećem mostu preko kanala, bacio oba pištolja i kesu sa drogom. Krenuo sam ka gradu, i ubrzo se mimoišao sa dva vatrogasna kamiona koji su, pod rotacionim svetlom, projurili u suprotnom pravcu.

Naredna dva dana nisam odgovarao na pozive, loše sam spavao i trzao se na najmanji šum. Svakog trenutka sam očekivao da mi u stan upadne policija ili neko od članova bande. Ne znam šta se desilo sa ostalim članovima benda, nisam nikoga želeo da čujem i vidim. U novinama ništa nije pisalo. Na televiziji i radio stanicama, ni reči.

Ipak, nisam želeo ništa da prepustim slučaju. Odvezao sam se do porodične vikendice koju sam retko obilazio. Obrisao sam sve stalke, delove bubnjeva i zaštitne torbe. Nikakvih tragova nije bilo na njima. Kućica na placu je imala jako nepristupačan mali tavan, podigao sam sve delove mog instrumenta gore, prekrrio ih starim krpama i novinama, zaključao kuću i vratio se u grad.

Sledećeg dana sam nazvao mog prijatelja iz pank benda, basistu koji je živeo u Mađarskoj. Rekao sam mu da sam dobio poziv za ratni raspored i da smisli i organizuje moj prelazak preko granice; kako zna i ume.

Rekao mi je da će mi se javiti za dva dana i da spremim veliku svotu novca za čoveka koji će me prevesti preko granice. Odgovorio sam da nema problema, gledajući na stolu svežanj novčanica koji sam pokupio iz kasete crvenog kabrioleta.

Skoro dvadeset godina sam živeo u dalekoj prekomorskoj zemlji. Vratio sam se kući posle očeve smrti, da bi mi majka saopštila da je prodala vikendicu. Pomislio sam na moje bubnjeve. *Ko zna gde su završili.* Pokušavao sam da zaboravim na sve što se dešavalo te kobne noći. Ipak, slučajno sam na internetu pronašao serijal *Kraljevi asfalta*, gde je voditelj u studio dovodio članove bandi koji su pričali svoje životne priče. Sagovornik domaćina emisije mi se učinio poznatim i shvatih ubrzo da je to bio jedan od članova bande koja nas je maltretirala u kafani. Sedeo je u invalidskim kolicima i odgovarao na pitanja.

„Do danas nije razjašnjeno kako je skončao Mile Pacov. Kakva su tvoja saznanja o tome?“, upitao je voditelj.

„Kao prvo, Milan nije voleo da ga tako oslovljavaju. Da je sada ovde, popio bi verovatno metak od njega.“, odgovorio je invalid.

„Te noći kada je nestao, svi smo prisustvovali slavlju našeg kolege. U neko doba noći su na proslavu upali otac i brat našeg kolege sa kojima je godinama bio u zavadi. Došlo je do koškanja i tuče, bilo je i ranjenih. Nikom nije jasno gde je Milan otišao sa proslave. Dva dana smo ga tražili. Auto smo pronašli nedaleko od restorana koji je držao naš prijatelj i gde smo se okupljali. Iste večeri je neko zapalio kafanu koja je do temelja izgorela. Znali smo da je to samo moglo biti delo suparničkog klana sa kojima smo imali neraščišćenih računa. Narednih meseci je bilo velikih odmazdi i likvidacija. Skoro dvadeset ljudi je ubijeno sa obe strane. Meni je pod auto bila podmetnuta bomba, a tada je sa mnom u kolima bio i Milanov otac, svi ga znate, i on je, na žalost, poginuo na licu mesta. Iako smo ispitivali mnoge članove suprotnog klana koje smo uhvatili, niko nije hteo da kaže gde je Milanovo telo. Pretpostavka je da su ga ugradili u temelje neke zgrade“.

Isključio sam televizor. Sve mi se pomešalo u glavi. Seo sam u auto i krenuo ka mestu koje sam spalio pre više od dve decenije. Kroz misli mi je prolazilo sve šta se dešavalo te noći i koliko sam imao sreće.

Stao sam na parking kafane i izašao iz kola. Sve je bilo zatravljeno i zapušteno, zidovi su se obrušili i kroz njih je probilo rastinje. Smeće je bilo razbacano na sve strane; verovatno su ga putnici i kamiondžije koristili kao stajalište.

Otišao sam do mosta. Sumrak se već spuštao na kanal. Nije bilo ni saobraćaja ni prolaznika. Pogledao sam dole u vodu i odmah odskočio unazad. Dva crvena oka su me posmatrala iz mračne dubine. Isto kao kada sam bacio Mileta Pacova, izudaranog sa stalkom od činele. Kada sam malo bolje pogledao u tminu ispod mene, shvatio sam da su to dva svetleća plovka. Na obali ispod mosta sedela je prilika umotana u staru jaknu i pecala ribu.

Pogledao je gore, na trenutak su nam se sreli pogledi. Propalo i izmučeno lice čoveka nisam odmah prepoznao. Zatim je skrenuo pogled i nastavio da posmatra plovke. Bivši vlasnik izgorele kafane, silovatelj, satanista i jatak mafijaške bande.

Sišao sam dole do kanala. Čuo je da mu neko prilazi. Okrenuo se i zagledao se u mene.

„Znam ko si ti.”

Bio je dovoljan samo jedan udarac da ga oborim na zemlju. Zgrabio sam ga i bacio u vodu pod njim. Počeo je da pljuska rukama i nogama. Brzo je nestao sa površine vode. Teška jakna i odeća ga je povukla na dno. *Dobro je.* Vratio sam se do automobila, startovao motor i zajahao poslednji put preko mosta.

Uključio sam radio. Voditelj neprijatnog glasa je najavio:

„Samo odabrani znaju za pank bend *Anšlus*, koji je davne 1993. izbacio ovu pesmu...”

Iz zvučnika se potom čuo promukli glas, poznati bariton našeg gitariste:

*Smrt slobodno hoda ove noći,
nikako ne smeš za njom poći
upali svetla, ne voliš mrak,
ionako te hvata strah.*

*Bori se protiv sila tame,
moraš im zadati
smrtonosne rane.*

Disao sam, kao što inače činim, ali ovog puta polako, duboko.

Mišljenja sam, da na ovoj (kakvoj-takvoj-jedinoj) planeti postoje naizgled nasumično razbacane energetske tačke sa izraženom, skoro pa isceliteljskom energijom. Ovi svojevrсни portali isijavaju lucidnom privlačnošću, terajući rabove spiritualnog izraza da ih potraže. Ovde ne govorim o kojekakvim kultovima poklonika psihodelika (mada, što da ne?) i njihovim dekadentnim ritualima, već o namenskim skupovima istomišljenika, povezanih ljubavlju prema specifičnoj stvari.

Ta stvar zapravo predstavlja neprobojnu opnu, unutar koje pelceri kreativnosti mogu nesmetano da kličaju, da bi se iz njih kasnije razvila nova prijateljstva, kreirala umetnička dela ili bi se sve, pak, sve svelo na jednostavan i iskren osećaj.

Ovo me navodi na zaključak da pomenuta mesta ipak ne kreira neka svevišnja sila, niti je za njihovu posebnost zaslužna zemlja na kojoj se odigrava idilična predstava, već su za eruptivnu snagu zaslužni ljudi što njome hode, te njihova nepatvorena energija. Naravno, kako sebe smatram žanrovskim autorom, u potpunosti posvećenom *njegovom visočanstvu* hororu, prirodno je da sam upravo takvo mesto potražio na mapi. Sreća je bila trenutna, u mom suočavanju sa saznanjem da takvo nešto postoji unutar drhtavih granica naše zemlje Srbije, tačnije u Doljevcu, omanjem mestu nadomak Niša.

Ruku na srce, znao sam za postojanje *Slaughter festival-a* godinama (tačnije, 3 godine od kako postoji), ali sam oba puta bio onemogućen da prisustvujem. Prvi put sam bio utopljen u Egejsko more, drugi festival sam propustio udavajući sestru, treći – u nedostatku pasoša i sestara – reših da posetim. Šalu na stranu; bio sam vrlo zadovoljan činjenicom da nikakve neodložne obaveze ovoga puta ne mogu da mi *okrenu znakove*, još jednom me udaljavajući od Doljevca.

Kako je ovog puta redakcija ovog magazina (**Crnoslovlje**; upravo ti je u rukama) bila lišena slobode iz njima znanih razloga, na put sam pohitao u društvu kolege sociologa i pisca Nemanje Rajaka. Socijalna anksioznost poigrala se sa nama noć pred polazak, ali nismo se dali obeshrabriti, znajući da nas *tamo dole* (što bi Uismans rekao) čeka sve što smo želeli – mnogo izvrsne muzike, buljuk odličnih horor filmova i neokaljana južnjačka gostoprимljivost.

Puni entuzijazma, krenuli smo put Niša u petak ujutru. Prvobitni plan da se ukrcao u autobus *Niš-ekspresa* poremetile su nam kolege umetnici iz Kisača i Bačkog Petrovca, kada su nam nesebično, tik pred polazak, ponudili prevoz automobilom. Oduševljen, pristao sam na ovaj vid transporta, računajući na uštedu od pišljivih 1000 dinara i nekoliko sati kvalitetne šege. Avaj, kako smo imali svega desetak minuta da sa sparine *Futoške pijace*, preko *Aleje bede*, osvanemo na dogovorenom mestu, uleteli smo u gradski prevoz.

Ta se odluka ispostavila maleroznom, jer nas je svega jednu stanicu pre *Železničke stanice Novi Sad*, uhvatila autobuska kontrola. *Dva matora dripca*, voze se bez karte – videlo se u očima posmatrača. Kako nismo želeli da pravimo probleme i šibamo se sa kontrolorima, kaznu smo na licu mesta platili 1600 dinara po glavi, pa smo u Niš krenuli ojađeni za 3200, koje bih – iz ove perspektive – radije dao vidno pijanim prosjacima, nego gestapovcima iz gradskog saobraćajnog preduzeća.

Elem, iako od uštede nije bilo ništa, put za Niš u društvu glumca i producenta Branislava Čemana, kao i vrsnog kamermana i multi-instrumentaliste Lukaša Sikore, bio je krajnje zabavan. U nedostatku drugih CD-ova, bili smo prinuđeni da slušamo *Exercises in Futility* pet (brojevima – 5) puta. Na moju veliku sreću, u pitanju je album benda **Mgla**, koji ljudi sa pravom smatraju njihovim magnum-opusom. Vožnja je odisala crnim metalom, a kratka pauza na pumpi nedaleko od Beograda poslužila je kao inspiracija za jednu novu priču na kojoj trenutno radim. (trenutno prerasta u roman, prim. aut.)

U Niš smo stigli nešto pre pet, gde nas je – u čuvenom pivskom *Ministartstvu* – dočekao naš, uvek raspoloženi, domaćin Dejan Sklizović, pisac i nekadašnji urednik horor edicije u *Autostoperski vodič kroz fantastiku*, sada samostalni uređivač. Iako, u borbi protiv raznih oboljenja želuca, nisam konzumirao alkohol dobrih mesec dana pre tog susreta, teško je bilo odoleti verovatno najboljem pivu južnije od Dunava.

Nakon par piva, u vazda dobrom nišlijskom društvu, na mestu gde smo par meseci ranije imali vrlo uspešnu promociju *Crnoslovlja 4* i Yogove zbirke *O sreći*, uputili smo se ka klanici. Organizovani prevoz (besplatan za sve posetioce, takođe besplatnog festivala) smo izbegli, ali je bilo lepo videti pozamašnu grupaciju mladih metalaca kako, gužvujući limenke, čekaju autobus za doljevački pakao.

Ukricali smo se u dva taksija (ipak smo matorani), stižući pred klanicu za svega petnaestak minuta. Valja pomenuti da je krajolik od Niša do Doljevca, okupan zalazećim suncem, bio predivan prizor, koji bi eventualno mogao da popravi rahmetli Tob Huper, ako bi na livadu posadio kakvog manijaka sa motornom testerom. Bez zezanja; pogled na prigradsku prirodu delovao je terapeutski, kako na mene, tako i na saputnike.

Čim smo stali pred kapije klanice, znali smo da je mesto kao stvoreno za nas. Veliki plakati i crteži sa kojima smo se istog časa susreli, nedvosmisleno su govorili da je ovo mesto stvoreno u slavu žanra, i za žanr. Ekipa novinara nahvatala nas je na samom ulazu, gde sam – vidno raspoložen i podojen pozitivnom tremom – ispredao hvalospjev za hvalospjevom. Naravno da su moju pivsku tiradu pustili na državnoj televiziji, pa su – oni nesrećniji – mogli da shvate zašto me se obični ljudi klone.

Od dve bine (jedna manja, jadna veća) postavljene kako se između bendova ne bi pravile nepotrebno dugačke pauze, prva (manja) već je bila zauzeta. Ako nešto volim, to je kada bend koji svira nikada u životu nisam slušao, pa posle svega dve-tri pesme već bivam nasilno uvučen u svet skrojen maštom lucidnih muzikanata. Baš to se dogodilo kada sam video **Ludwig Ludwig** kako beskompromisno praše pred uigranom ruljom. Od udarničkih stihova i ponavljajućeg *sećanja na smrt*, pa do favorita publike – *idu gradom neki ljudi, više neki nego ljudi* – bio sam kupljen! Čeman, takođe oduševljen, rekao je – opisujući bend – „Ovo je Lajbaćuška!” (verujem da ne moram previše objašnjavati kovanicu). Poslednju pesmu ispratili smo ovacijama, pa se dadosmo u pohod na skrivene prostore pred nama.

Tu dolazimo do prvog problema, ako se problemom nazvati može. Kako je ovo festival muzike i filma, posetioci su stavljeni pred vrlo nestabilan kantar koji svakog časa preti da im se sruči na tintaru. Da li gledati filmove (na tri bioskopska platna) ili slušati muziku (na pomenute dve bine)? Kako nisam uspeo da se multipliciram i budem na više mesta istovremeno, morao sam napraviti izbor. Zbog toga ovde nećete čitati o kompletnom programu, jer – jednostavno – nisam bio u prilici da ispratim apsolutno sve što se na području klanice dešavalo.

U glavnoj sali – unutar same klanice – bio je prikazivan nahvaljeni *The Substance* sa Demi Mur u glavnoj ulozi. Skoro sva mesta pred ogromnim platnom bila su popunjena, te se nisam previše zadržavao ovde, iako je tripozno lice Denisa Kvejda urgiralo da ostanem.

Kao što rekoh, morao sam da biram – muzika, film ili razgovori – i, ruku na srce, nije mi bilo lako. Nešto dalje od projekcije bio je posaden 4DX sistem sa VR naočarama, gde si mogao sesti pa bežati od zombija, kletve faraona ili džinovskih pauka, dok te fotelja u kojoj sediš bacaka, drma i udara. Ukoliko ste popili nekoliko piva, pa sve to upotpunili pljeskavicom – ne preporučujem.

Važno je reći da je ceo prostor bio ukrašen umetninama subotičkog genija Arpada Slančika, čiji mozak je verovatno ispao iz nekog rukavca krvave reke *Gospodara pakla*. Čoveče, Klajv Barker lično bi bio oduševljen da se suočio sa abominacijama kreiranim od strane našeg čoveka sa krajnjeg severa. Kako fotografije govore više od hiljadu reči, udostojiću vas istih, ali bez moje face pokraj ovih sado-mazo đavolaka, jer – zašto kvariti savršenstvo? Zasmetalo mi je što sam video gomilu kako dodiruje ekspanate, koji – iako izloženi bez zaštitnih barijera – ne treba ni u kom slučaju da budu dovođeni u opasnost. Alkohol izaziva nestabilnost, a uništavanje kulturnog dobra izaziva batine (makar u svetu Yoga Crnoslovenskog). No, koliko znam – materijalne štete, na svačiju sreću, nije bilo.

Kada smo se vratili do muzike, gde se – gle čuda – nalazio i šank sa prejeftinom cugom, sa bine je uveliko rokao jedan-jedini **Kolac**. Sa ovim ludacima sam nekoliko puta delio binu (još dok sam pokušavao da se ostvarim kao muzičar), i bilo je divno videti koliko su ljudi, za razliku od mene, uznapređovali u svom poslu. Onaj isti beskompromisni crni metal sada je dovedem do savršenstva, a energija među članovima je bila toliko jaka, da se mogla seći mesarskom satarom. Naravno, ovim putem se zahvaljujem članovima što su dozvolili da na njihov merch-table posadim svoje knjige, a još više se zahvaljujem njihovim pratiljama (*Tri viješte*) što su *Vragovesti* rasprodale! (Dobri ste momci, vi krvavi kolci, ali su vam žene, prirodno, bolje!)

Tu sam negde uspeo da nahvatam i doktora **Gula**, u narodu poznatijeg kao **Dejan Ognjanović** (alias Dejan Ognjenović, Predrag Ognjanović, kako ko voli, etc.). Očigledno sam bio vidno zadovoljan festivalom, pa je Gul – jedan od organizatora – naglasio kako sam iste rečenice ponovio desetak puta. Šta ću – meni kad se nešto sviđa, ja to volim da naglasim, a bogami i ponovim. No, nisam bio u krivu, jer i Gul zapazio da je ovogodišnje izdanje festivala u svakom smislu nadmašilo prethodno. Nisam hteo da izvlačim informacije o narednom, ali verujem da vam je već sada jasno da ću biti u Doljevcu.

Pred izlazak poslednjeg benda, konačno sam se sreo sa starim fejsbuk prijateljem Mladenom Stankovićem, u blek metal krugovima znanom kao Volkh iz benda **Strahor**. Taj sam bend – očiju mi – pratio još od prvog demo snimka, pa mogu da posvedočim o tome kako predanost i volja kuju najbolje gvožđe (opet, crni metal). Iako Mladena pre toga nisam poznavao lično, činilo se da vodimo istu bitku odavno. Prirodno, u duhu naglašene gostoprимljivosti, dobio sam prišivač, bež i nalepnicu *Strahor*!

Veče je zatvorio maksimalno uvežbani bend **Senshi**, nateravši masu da divljački skače, a ja sam – iako totalno neupućen u fuzije reggae muzike i teškog metala – istinski uživao. Vidi se da je reč o prekaljenim momcima, a to je uvidela u publika, isprativši ih ogromnim aplauzom. Kada se masa razišla, bauljali smo po klanici još pola sata, da bi se zaputili na obavezni after-parti gde se pričalo o problematici srpske poezije, režiserskom duelu Rodrigeza i Tarantina, te o grandioznim planovima, koje – za sada – neću da obelodanujem (jer sam trenutno trezan, samim tim i siguran da se neće ostvariti). U smeštaju nije bilo roletni, te smo novi dan dočekali u vatrenom ognju zore. Da je Tarantino bio sa nama, i on bi overio.

Drugi dan smo počeli posetivši tribinu *Horor u video-klubovima*, gde su Nenad Bekvalac (**Šok koridor**), Gul, Luka Bursać i Miško Jančić govorili o važnosti VHS-a na ovim prostorima, te o sumraku jedne ere, kada su DIVX i DVD u celosti izmenili industriju. Iako neispavani i mamurni, na tribini smo ostali skoro do kraja, kada su – do tada mirni – slušaoci počeli da ispredaju netražene auto-biografije. Saznao sam da Bekvalac kod kuće ima kolekciju od 2500 filmova na VHS-u, gde su i određena produžena izdanja kulturnih horor filmova, nedostupna očima ovdašnjih smrtnika. Ako nas se čovek seti – seti!

Par sati između tribine i ponovnog otvaranja vrata klanice potrošili smo šetajući kroz Niš, u svojstvu pukih turista, te smo obišli tvrđavu i ritualno smazali pljeskavicu; ja špikovanu, Rajak običnu 150g. Nakon nužne dremke od dvadesetak minuta, ponovo smo bili na nogama, hitajući po najvećoj vrućini ka Ministarstvu (do sad ste već shvatili da je u pitanju pivnica). Tamo, kao u *Danu Mrmota*, dočekali su nas naši domaćini (Skлиза i kum mu, Bojan, veseli profa sa filozofskog). Ovim putem pozdravljam druga Dejana Sklizovića, koji me je naterao da pivo od 3,7% alkohola, platim 700 dinara. Naravno, nisam ga popio, nesebično ga nudeći svom saborcu Rajaku, ali greška je samo moja – ne čitam! Mišljenja sam da ako pivo plaćam skoro *crvenu*, želim da udarac u slepoočnicu bude intenzivan i načini me nesposobnim za konstruktivan razgovor.

Ponovo na putu, u taksiju – sada bez dragih nam Slovaka – slušali smo Rob Zombija i Ramštajn. Vožnja je bila vrhunska, a korpulentni taksista očigledno je znao šta nam treba. Na festivalu nas je sačekala sparina, i nešto manje ljudi. To je razumljivo, jer je još uvek bio dan. Ovaj put smo poranili, rešeni da ne završimo gledanje dosadne utakmice ispuvanih Engleza u pivnici. Prvo smo sreli Gula i kralja Jovana Ristića (selektor *Festivala srpskog filma fantastike*) kako čavrljaju pokraj bazena, pa smo im uleteli u priču, ne znajući da je u toku snimanje intervjua. Ne bih to bio ja da nešto ne zaserem odmah u startu!

Rajak je nešto ranije otišao da gleda film *Videoteka*, režisera Luke Bursaća kojeg smo tog podneva slušali na tribini. Kada se vratio, nije delovao naročito oduševljeno, govoreći da film pored ekstremno jakih momenata, ima i neke koji ga razvodnjavaju, čineći ga u određenim momentima više muzičkim-spotom nego dugometražnim filmom, ali je napomenuo da pravi sud može doneti isključivo iz udobnosti sopstvene sobe. Ja o tome ne mogu da sudim, jer sam i drugog dana odabrao muziku i druženje, ostavljajući sedmu umetnost intimnim iskustvom za koje mi, ipak, treba samoća. Film ću svakako pogledati, jer – ako je nečega dobrog u njemu bilo – onda su to deonice koje se mogu okarakterisati kao horor.

Usidreni ispred male bine, ponovo smo slušali žestoko rokanje. Kada sam čuo kako iz zvučnika izvire klasičan nju-orleanski stoner metal, znao sam da sviraju zemljaci **Northern Revival**. E, sad – oni nisu iz Nju Orleansa, ali verujem da će svaki član znati zašto sam baš taj grad naveo opisujući autentičnu melodiju. Oni su iz Novog Sada; mog nekroznog grada. Kraljevi kakvi jesu, kasnije smo pričali, zajebavali se, razmenili dobra (što se kaže). U meni su momci našli velikog fana, koji će – svuda, pa i sad – preporučivati i hvaliti njihova zlodela, isceđena kroz imperatora svih gitara, *Gibson SG!*

Za stolom se, nešto kasnije, poput Romerovog zombija, stvorio Joca Ristić. Car je na *Slaughter festival* došao sa ćerkicom, pa su zajedno seli za naš astal, gde je počela priča, koja bi – da nije bilo vremenskog ograničenja festivala – trajala sve do Noći veštica. Sve što nisam znao da želim da znam o *Osmom putniku 3*, sada sam upijao iz fanatičnih čika Joce. Stvari koje sam želeo da znam sam takođe saznao, ali one su se ticale više prevodilačkog zanata i silnog literarnog horora koji nam je – iz ovog ili onog razloga – izmakao iz ruku. Takođe, pričao mi je o izvesnom romanu (ne sećam se imena) koji je imao priliku da prevodi, gde glavna junakinja prolazi kroz Balkan sredinom osamdesetih, a ovde rat kulja i glave se seku za popreko gledanje.

Valja dodati da je roman napisan mnogo kasnije, što me navodi na pomisao da, ili neko nije uradio istraživanje, ili strancima zaista delujemo kao varvarska horda vazda željna klanja.

Za stolom se, prirodno, okupilo još ljudi. Uskoro je sve vrvelo od knjiga strave i užasa, piva i viskija. Jedan niški filmski mag što liči na Kijanua Rivsa doneo je do pola popijenu flašu *Vinčestera*, pa smo pokušali još više da smetnemo sa uma. Nije nam pošlo za rukom. Pod okultno-ljubičastim svetlima, osećali smo se nepobedivo. Miris roštilja, jakih cigara i reke alkohola držao nas je budnima sve vreme, u samom centru zbivanja. Ljudi su se smenjivali, a mi – kao integralni deo klaničke poljane – vodili smo razgovore o žanru sa svima.

Tu sam negde iskamčio PDF sa nikada (oficijalno) objavljenim nastavkom Herbertovih *Pacova*. Ristić ga je preveo, odavno. Naziv mu je, svi upućeni znaju – *LEGLO*. Nažalost, izdavačka kuća zadužena za objavljivanje ovih horor poslastica prestala je da postoji odavno, samim tim i šansa da ovu knjigu držite u rukama. Priča se da par probnih komada poseduje Goran Skrobonja, al' ovih dana nisam raspoložen za provaljivanje i krađu. Ipak, imam digitalnu varijantu. I to je nešto! Da sam lutao po festivalskoj zemlji, ko zna da li bih sada bio u prednosti u odnosu na sve vas?!

Ipak, ono što definitivno znam, jeste da ću se sledeće godine vratiti u Doljevac. Kao i *one tamo*. Svake sledeće; potpisujem. Jednostavno, kao čovek koji – ovo sam rekao stotinu puta – živi za žanr, nema izgovora koji će me u budućnosti odvojiti od ovih nekoliko dana svetih užasa i strave. Horor i teški metal odlični su ponaosob, ali zajedno, to je kombinacija koja otkida glave. Verujte mi; ne znam kako sam sačuvao svoju!

A ti, ko god da si, ako čitaš ovo... Upamti! Bilo nam je zasigurno mnogo haotičnije nego što sam ovde smeo da iznesem. Al' oženjen sam čovek, kulturni radnik i pisac; ne bih da ispadam baraba! Ko će čitati knjige raspomamljenog ludaka u kasnim dvadesetim ako se bude pričalo da sam nečovek?! Ti?! Stvarno? Pa, hvala!

Avaj, horor će uvek naći milion načina da od *mece dobrića* napravi krvoločnu zverku, pa mi na pamet pade jedan citat, nekoć nažvrljan na zidu moje momačke sobe – *onaj koji od sebe napravi zver, odriče se bola koju ima kao čovek*. Imate nešto više od pola godine da od sebe napravite zveri – vežbajte! Nadam se da ćete nas pronaći podno klanice, u punom sastavu, gde ćemo čavrljati o žanru i testirati granice ljudske izdržljivosti!

A, ko ne dođe... Delimo neopravdane.

Hladno novembarsko večer. Na stanici u centru čekam autobus za naselje *Ratko Jović*. Pored mene, tu je omladina zaokupljena svojim pričama i sredovečni čiča koji psuje sebi u bradu i proklinje autobus što kasni.

Gledam na sat. *Polu devet. Dobro, stižem na vreme, koncert počinje za pola sata*. Kao redovni saradnik portala *Toxic Bloodbath* dobio sam zadatak da uradim intervju sa bendom *First Wife*, sačinjenim od tri jebozovne cure. Predstavljaju novu nadu na našoj učmaloj sceni. Sviraju dum metal prošaran blekom, sa jakim uticajima beskompromisnog krast-panka i već su, sa prvim EP-om *Gloomy Psalms* pobrale dobre kritike. Preslušao sam izdanje gde se osetio snažan uticaj bendova kao što su *Venom*, *Celtic Frost* i ostalih testeraša iz drugog talasa blek metala što su došli za njima. I na amaterskim snimcima nastupa koje sam ulovio na društvenim mrežama mogla se osetiti energija koju ove cure i te kako znaju da prenesu na publiku.

Za ovaj koncert je kao predgrupa najavljen lokalni bend *Nocturnal*, takozvani simfonijski blek metal. Bilo mi je drago kada sam video da su zbog pevačeve bolesti morali da otkazu nastup, budući da je metiljavko umišljena zvezda i okoreli smarač. Ove cure su glavne zvezde.

Stiže mi poruka od Lune, frontmenke i gitaristkinje.

„Hej! Stižeš li?“

„Da. Čekam bus.“

„Hajde. Čekamo te.“

Kada sam sa Lunom dogovarao intervju nisam mogao da ne budem fasciniran njenom harizmom. Rekla mi je da postoje godinu dana i da je bend osnovala sa Suspiriom, basistkinjom i najboljom drugaricom. Ubrzo im se pridružila Spika, i ovaj trio je izbacio izdanje koje pretenduje da bude najbolje u ovoj godini i čiji broj ljubitelja raste iz dana u dan. Kao veliki poklonik astrologije i ezoterije, rekla je da nove ploče planiraju da poslože po datumima sa njima znanom simbolikom. *I to da vidimo*, pomislih.

Osetio sam olakšanje kada je došao bus. Ušao sam i naslonio se na staklo. Sačekao sam konduktera, umornog i tromog, platio kartu, pa sam poslao poruku.

„U busu sam. Stižem za minut.“

Nisam mogao da odlučim koju bih od njih tri pre opalio dok sam se, noć ranije, igrao sa mojim pouzdanim i vernim prijateljem.

Luna, mršava crnka bledunjave kože i lisičijih očiju; Suspiria sa dugom tršavom riđom kosom i plavim očima kao u keltske boginje; Spika, sitna plavuša upoznata sa hiromantijom. Imaću priliku da se u potonje uverim, jer sam planirao da ih častim pićem i možda pružim nešto više, ako budem bio te sreće.

Stigao sam do stanice gde se nalazio *Mega Maxi*. Uvek sam mrzeo put do kluba *Time* pošto je svaki put, kada bi pala kiša postajao blatnjav. Šljapkajući sam došao do ulaza odakle se čula tonska proba.

Unutra je, pored osoblja i benda, bilo desetak duša. Sarkastično sam se nasmejao. Svi se žale kako nema svirki u gradu, a kada se nešto dešava odjednom su sprečeni da dođu iz hiljadu razloga.

Moj dolazak se poklopio sa završetkom tonske probe. Video sam devojke na bini dok su podešavale i nameštale instrumente. Otišao sam do šanka i poručio limenku piva.

Dve prilike su prolazile pored gomile koja se sklanjala propuštajući ih. Nije mi dugo trebalo da prepoznam Lunu i Suspiriu.

„Dobro večer.“ Nabacio sam šmekerski kez.

„Nije te teško prepoznati.“ Luna mi je pružila ruku. Ima jak stisak za nekog ko je mršav.

Bilo mi je jasno zašto su privlačile pažnju napaljenih mužjaka. Uske crne farmerice, kožne jakne i vitak stas su u kombinaciji isijavali erotičnošću. Lunino prstenje i Suspirijin medaljon oko vrata svemu su dodali mističnu auru.

„Šta ćete da popijete? Ja častim.“

„Polako, tek treba da sviramo.“ Suspiria se nasmejala. Gledajući njihove tanušne usne, na um mi padoše grešne misli sa njima u glavnim ulogama.

„Samo se trudim da budem dobar domaćin.“

Nasmejale su se. Nije dugo trebalo da se i Spika pridruži za šankom. Plavušica je izgledala sasvim obično u odnosu na njih. Crna majica na bretele sa logom benda *Celtic Frost*, isprane tamne farmerke i martinke. Uprkos svojoj građi pokazivala je zavidno znanje na bubnjevima.

„Ovo je tip koji će nas intervjuisati?“ Sviđa mi se njen drkadžijski stav.

„Da, dušo. I pokaži malo poštovanja.“ Luna ju je prekorila.

„Stani, oslovljavate je sa *Dušo*?“ upitao sam Suspiriu.

„Najmlađa je od nas pa joj tako tepamo.“

Klimnuo sam. Objasnio sam im prirodu intervjua i o čemu ću ih pitati. Glavni fokus će biti na muzici i na porukama što pesmama prenose publici, kao i o njihovoj filozofiji.

„Hoćete li da intervju uradimo ovde nakon svirke?“

„Bolje u našem smeštaju. Ovde ionako ne može da se priča od muzike i od neživljenih balavaca.“ Luna je prokomentarisala.

„Luna,“ Suspiria je pogledala na mobilni. „Vreme je da krenemo.“

„Važi.“ Prislonila je usne na moje uvo. „Nemoj mnogo da piješ. Posle idemo kod nas i tu ćemo se malo opustiti.“

Kez mi se razvio od uveta do uveta. I ranije sam na svirkama imao šeme na jednu noć, ali ovo je bila premija. Pomisao da ću ostatak večeri provesti sa tri zanosne ženke je uzburkala moju muškost.

Cure su zauzele mesto na bini i počele sa svirkom. Odmah sam prepoznao numeru *Unwake Madness* po distorziranom zvuku basa. Ubrzo je Luna sa svojom gitarom počela da pravi režeći ritam nalik bendu *Sun O))))*. Nadjačavale su se dok je Spika tapkala po činelama.

Zastale su, po prećutnom dogovoru, i Suspiria je zapevala očaravajućim glasom. Nežan ton je općinio prisutne. Nepomično su gledali ka riđokosoj boginji koja je recitovala psalme; kako su volele da nazivaju svoje stihove. Mikrofon je najednom preuzela Luna, pa je svojim urlikom prebacila sve u četvrtu dimenziju. Energično je svirala i pevala.

Malobrojna publika je poput hipnotisane bande posmatrala njihovo nadmetanje u ekspresiji. Spika je ubrzala sa bubnjanjem, naglašavajući svaki prelaz. Savršeno, pomislih. Ispio sam svoje pivo i odložio limenku. Čuvao sam se za kasnije, kako mi je savetovano.

Luna je najavila sledeću pesmu. Rekla je da je nastala tokom najgušćeg pomračenja meseca i da su je Suspiria i ona napisale za nepunih sat vremena.

„Gospodo, *Whisperer*.“ Rekla je urlajući.

Spika je udarila takt i počela da dobuje. Upratile su je i sada je Suspiria preuzela vokalnu dužnost. Pokazala je da, pored prelepog glasa, poseduje zavidan urlik, dok je Luna režala na gitari i pevala pozadinske vokale.

Neko me je potapšao po ramenu. Bio je to Boki, gromada od čoveka. Često sam ga sretao na svirkama. Jedva sam se izborio sa njegovim medveđim zagrljajem.

„Odlično sviraju, brate.“ Dobrodušni ćelavac nije krio oduševljenje.

„Mogle bi mnogim muškim kolegama da drže časove.“

„Vidim da ti se neka od njih sviđa, šmekeru.“ Udario me je po leđima.

„Radim intervju posle sa njima.“

Namignuo sam na šta se on šeretski nasmejao.

„Blago tebi.“

Dao mi je limenku koju je nosio sa sobom. Nazdravili smo.

„Žao mi je što *Nocturnal* nije nastupio.“

„I meni.“ Glumio sam da saosećam.

„Nisi čuo šta se desilo Gariju?“

„Nisam. Šta je bilo?“

„Čoveče, imao je epileptični napad. Video sam dosta toga, ali ovo je bio užas.“ Kada je čovek poput Bokija zabrinut onda nema mesta za šalu.

„U, jebote.“ Bilo mi je je žao tog smora. Jeste da mi je išao na živce, ali ovo je bilo previše. „Kako mu je sada?“

„Ne znam. Jedva smo uspeali da ga stabilizujemo i dežurni lekar prati njegovo stanje. Ostaje nam da se nadamo da će sve biti u redu.“

„Videćemo.“

Sledeća pesma je išla bržim tempom. Tu su pokazale zavidno vladanje prljavim zvukom i jasan uticaj *Amebix*-a. Nisam mogao da se ne nasmejem Luninim facijalnim ekspresijama dok je pevala o odumiranju lepote i truljenju kome hrlimo.

„Zavidim ti. Neko drugi može samo da sanja da priđe ovakvim ribama.“

„Daj, družo. To je samo šljaka.“ Trudio sam se da glumim poslovnost.

„Pazi da ti verujem.“

Cure na bini su se došaptavale. Luna je govorila Spiki nešto.

„Hvala vam što ste večeras došli, ali sve što je lepo ima kraj. Od nas je ostala još jedna numera, ali neka vas to ne razočara. Pesma traje petnaest minuta. Spremite se za poslednji psalm pre nego što odete kućama.“ Suspiria se obratila okupljenima.

Po dubokom basu sam prepoznao uvod u njihovu najpoznatiju pesmu. Tekst je bio na grčkom, a Luna mi je rekla da se u prevodu zove *Uzdizanje majčinog zagrljaja* i da ima posebnu simboliku.

Ubrzo se Suspiriji pridružila Luna koja je laganim režećim dronovima parirala njenom basu. Počele su da pevaju ravnomerno čistim vokalima. Pogledao sam Bokijevo i lica ostalih ljudi na svirci. Svi su mirno slušali ujednačeno pojanje pevačica. Istinski dum metal ugođaj je bio kompletan. Spika je mirno čekala da dođe njen deo dok je vrtila palice među prstima.

Počela je da udara u doboš. Suspiria je povlačila prst po najdebljoj liniji na basu izazivajući Lunu na dvoboj. Prihvatila je povlačeći najtanju žicu. Njihova melodija u kombinaciji sa dobošem je dočarala zamračenu atmosferu pošto se svetlo smanjilo prikazujući samo njih tri na bini.

Luna je prišla mikrofONU i zapevala najdubljim alikvotnim glasom.

Odmah sam se setio prikaze iz filma *Kletva*. Pojala je i zlokobnim sjajem posmatrala publiku. Suspiria ju je pratila pevajući blagim glasom. Istovremeno su počele da vrište *Uvi! Uvi! Uvi!*

Doboš je odjekivao prateći njihovu pesmu.

Oko mene su svi nerazgovetno mrmljali, kao da su u transu. Poput gomile su upijali svaku reč sa bine. Boki je letimično počeo da se klati pomerajući glavu u ritmu muzike.

Ušle su u divljački momenat i preokrenule svirku naglavačke. Luna je pevala dubokim vokalom ludujući. Njeno lice je poprimilo lik veštica iz klasičnih horor filmova. Za to vreme, Suspiria ju je pratila na basu i ludovala po bini krećući se levo-desno. Nadao sam se da neće klišeizirati i nasloniti se jedna drugoj uz leđa dok sviraju, ali srećom to se nije desilo. Dobacila je nešto Spiki koja je udarala po činelama.

Luna je vrisnula što je bilo propraćeno uzvikom UVI! iz gomile sa koncerta. Ozareno je pogledala masu i zahvalila se na večerašnjoj poseti. Obećala je da će opet posetiti Niš, a da sa njihove stranice mogu da naruče majice i disk.

„I kako ti se čini svirka?“ Luna je pitala zavodljivo.

„Iskreno, nisam nikada bio na nekoj ovakvoj svirci.“ Udahnuo sam duboko. „Imate neku harizmu koju ne mogu da objasnim. I ranije sam umeo da prepoznam kada neki bend daje sve od sebe i kada između članova postoji energija. Ali, vi cure imate nešto specifično.“

„O, baš si velikodušan.“ Spika se ubacila ne krijući sarkazam.

„Hajde da razgovor nastavimo u našoj sobi.“

Pozdravio sam se sa Bokijem i poput mačka u teranju pošao sa ovim trima mačkama.

Ostavile su instrumente u bekstejdžu rekavši gazdi da će ih sutra pokupiti. To je, kanda, bila praksa ovdašnjih bendova. Nakon uzetog procenta od svirke smo se uputili ka njihovom smeštaju koji nije bio daleko od kluba.

„Uzele smo stan na dan, kako ne bismo morale da narušavamo javni red i mir u hotelu.“ Luna je podigla znake navodnika.

Nije mi bilo bitno, važno je da sam u prijatnom društvu.

Popeli smo se na treći sprat gde im je bio smeštaj. Trokrevetna soba belih zidova nam je poželela dobrodošlicu. Luna je odložila jaknu na putnu torbu izvalivši se na krevet. Suspiria je otvorila frižider tražeći nešto za piće, dok je Spika otišla do toaleta da se presvuče.

„Opusti se, junačino.“ Obavila je tanku ruku oko mog vrata privukavši me na krevet. Potom se, poput mačke, nadvila nada mnom. Ovaj početak mi se svideo.

„Po tvom osmehu bih rekla da uživaš. Ne brini, ovo veče nećeš zaboraviti.“

Suspiria je došla sa bocom crvene tečnosti koju je uzela iz frižidera. Fluorescentno je svetlila pod mesečinom.

„Imaš tu čast.“

Otpio sam gutljaj. Bilo je poput vina sa aromom koja je bila nalik ukusu maline. Jezikom sam kupio slatkaste kapi i gutao ih.

„Koje je ovo vino?“

„Najbolje koje ćeš ikada probati.“ Suspiria je sela sa moje leve strane. Bio sam ostavljen na milost i nemilost ovim boginjama.

„Spiko, dušo. Dođi, propustićeš najbolji deo.“

„Samo minut.“

Suspiria je uzela vino otpivši gutljaj. Prosledila je bocu Luni koja je pratila njen potez. U jednom potezu su mi skinule majicu i pantalone. Valjao sam se između njih dve razmenjujući naizmenično poljupce, dok su me mahnito dodirivale po telu. Moj potencijal je počeo da se budi.

Poput odojčeta sam sisao Luninu bradavicu dok mi je ona uvrtala kosu uzdišući. Osetio sam ruke kako povlače kožicu mog uda preko glavića. Krajičkom oka sam video Suspiriu koja se oblizivala.

„Počele ste bez mene.“ Potpuno gola Spika je stajala skrštenih ruku iznad kreveta.

„Dušo, zaboravila si. Ovo je tvoja noć.“ Luna joj mazno reče da dođe.

Srce mi je lupalo od uzbuđenja. Pogledao sam ud prošaran žilama i pokušao da ustanem. Uzbuđenje je naprasno zamenio strah kada sam shvatio da ne mogu da se pomerim ni da govorim.

„Ovo što ćeš večeras iskusiti je bolje od seksa.“ Luna se uspravila. U njihovim očima sam video da je sada na redu nešto zlokobno. Samo one su znale šta.

„Sestro, da li si pripremila materijal?“

„Jesam. Ceremonija može da počne.“ Suspiria je odgovorila. Iz torbe je počela da vadi predmete koje je redom slagala na stočić. Video sam bočice sa travkama, crno perje i veliki ceremonijalni nož sa srebrnom drškom na čijem kraju se nalazila zmijska glava sa praznim okom.

„Ovo što si popio... To nije bilo obično vino,“ Luna je prinela usne mojoj ušnoj školjci. „Sa njim si popio i mešavinu naših menstrualnih krvi. Sada te imamo u svojoj vlasti. Na nas, ova tečnost nema uticaj. Ceremonija za koju si nam potreban mora da se odigra ovog časa... Zato smo malo ubrzali neke stvari.“

Preznojio sam se. Shvatio sam sve, sa zakašnjenjem; pričala mi je o astrologiji i njihovim izdanjima. Uzrok Garijevog napada mi je sada bio jasan. *Jadnik.*

„Ne brini, nećeš umreti. Spoznaćeš istinu o prirodi dva pola i etra.“

Spustile su me na rasprostrti beli čaršaf na podu. Suspirija je bajala, mešajući tečnost u bočicama, dok je Spika uzela jedno od zašiljenih crnih pera.

„Dušo, iscrtaj majčinu bajalicu na njegovim grudima... Onako kako smo te učile.“

Prinela je vrh pera ka mojoj koži i pritisla. Povukla je kratak rez. Trenje je prožimalo moja prsa kako je crtala i bajala uporedo sa njih dve.

Prostorijom se proširio miris smole. Dopirao je iz otvorene bočice. Pomešao se sa mirisom krvi.

„Dragi sine,“ Luna je progovorila. „Verujem da si uplašen, ali trebao bi da budeš počastvovan.“

Iz mojih usta su izlazile tupe reči. Spika je iscrtavala simbole, oblizujući se sve vreme.

„Naša majka je stvorena istovremeno sa svojim muškarcem, koji je želeo da je potčini sebi. Nije pristala da bude nečija igračka... Pa ju je vaš tvorac oterao iz raja. Nastavila je da širi svoju misiju na Zemlji pomoću anđela koji su imali hrabrosti da se suprotstave autokratiji na Nebu.“

Da sam mogao, rekao bih joj da je luda. Jezik kao da nije postojao.

„Prisutna je u svim poznatim mitovima.“ Suspiria je pomazila Lunu po kosi. „Poznata je po više imena. Inanna, Ištar, Anahita i Izida su samo neka od njih. Vaš muški potomak je napravio grešku pokušavši da je ukroti ne sluteći da je vaša svrha da služite nama... Uz par izuzetaka.“

Poljubila me je u čelo. Usne su joj bile ledene.

„Pogledala sam tvoj datum. Vreme kada si rođen. Te prve nedelje Beltajna je bio krvavi mesec koji je svoj potencijal imao trećeg maja u ponoć, tačno kada si ugledao svetlost ovog sveta. Kao što znaš, Beltajn je praznik vatre, plodnosti i ponovnog rađanja, kada proslavljamo početak leta. Ti si se poklopio kao neko ko ima jaku vatrenu auru koju sam osetila. Seti se da poslednji psalm nije delovao samo na tebe.“

Setio sam se skandiranja publike u transu. Svi su bili opijeni, osim mene koji sam nemo posmatrao ceo događaj. Govorila je istinu.

„Veoma si plodan i predodređeno ti je da se ponovo rodiš. Bićeš Majčin glasnik, ali prvo... Moraš da primiš njen beleg.“

Spika je ustala i stala između njih dve.

„Vrlo dobro, dušo.“ Luna ih je pogledala. „Vreme je.“

Ležao sam nemoćno, poput Vitruvijevog čoveka. Plavuša je prislonila ogoljeni glavić svom introitusu, nežno ga gurnuvši unutra. Promeškoljila se i počela da naskače, zanosno uzdišući.

Suspiria je, promešavši tekućinu u boci, prinela bocu mojim usnama.

„Pij, inače će biti bolno.“

Usne su mi se otvorile po zapovesti. Prozirna zelena tečnost mi je sišla niz grlo. Gorak ukus mentola prožimao je zgrčeno nepce. Osetio sam da lebdim.

Luna je šakom prošla preko mog lica. Gurnula je prst u moja usta i potom ga izvadila oblizavši ga. Prislonila je drugu ruku na moje grudi. Otkucaji su bili ludački.

„Spreman je. Možemo da počnemo.“ Obratila se Spiki. „Ne žuri. Nećemo da ga iscedimo na početku.“

Klekle su oko mene i počele da pojaju. Luna je umočila pero u tekućinu obrazovavši krug na mojim grudima. Još jednom je prošla preko simbola čime su postali vidljivi. Miris krvi pomešan sa aromom trava zapljusnuo je prostoriji.

Suspiria je posula ljubičasti prah po rukama dunuvši mi ga u lice.

Oči su me pekle i vid mi se zamutio. Kada sam ih nekako otvorio, iznad nas sam ugledao tamu iz koje su izranjala dva oka boje rubina. Obrisi crne monstruozne figure dugih noktiju i crne kose su se jasno ocrtavali u nepostojećim nebesima.

„Majka dolazi da te poljubi. Bićeš njen verni podanik i služičes našem kovenu.“ Okrenula se ka Spiki pruživši joj bodež. „Dušo, vreme je.“

Devojka je, uzdišući, prislonila hladan čelik na moje grudi. Postao sam svestan oštrog bola kako je povukla nož. Poput ribe na suvom sam otvarao usta dok se krv slivala ka podu. Nemoćno sam posmatrao plavojku dok je ruku gurala u rupu na mojim grudima. Istovremeno sam osetio da je moje seme počelo da puni njenu unutrašnjost. Dao sam sebe.

Izvukla je moje srce. Bilo je vrelo i kucalo je pod stiskom njene šake. Tamna krv se slivala sve do lakta zanosne veštice. Podigla ga je uvis praćena pojanjem obuzetih saradnica.

„Dušo, zagrizi. On je tvoj ljubimac.“

Devojka je osmotrila srce. Zatim ga je zagrizla.

Prožela me jeziva bol. Ispustio sam nemi krik, praćen gorkim plaćem zadržanim u očima. Krv se slivala niz sukubinu bradu kako je proždrljivo žvakala. Pod svetlošću su se ocrtavali bestijalni izrazi njihovih lica. *Gde sam?*

„Sada smo povezani. Primi majku u svoja nedra.“ Plavuša me je nežno poljubila u čelo i ustala.

Sobu je obuzeo hladan vazduh. Pojavio se, ničim prizvan. Nije bilo promaje, niti je neki od prozora bio otvoren. Došao je niotkuda. Osvrnuo sam se i video svoje telo na podu i njih tri oko njega. Tamno čudovište, bez jasnih tekstura, koje se nadvijalo nad nama me je uzelo za ruku i povelu u tamu.

„Sledi je,“ Lunin glas sam čuo u mislima. „Spoznaj pravu prirodu Edenskog vrta.“

Pratilo nas je hiljadu krikova. Obrisi duša su se ocrtavali u ništavilu kako smo prolazili, pružajući ruke u ništavilo. Plač je razbijao tišinu.

Našli smo se na proplanku obraslom osušenom travom. Na vrhu nepoznatog brda, gde se nalazilo drvo suvog granja, igrali su pali anđeli. Držali su se za sasušene ruke zazivajući *Majku*. Našli smo se u njihovom centru.

Grupa nakaznih podanika me je uhvatila i vukla do drveta. Gurnuli su me na zemlju, gde mi je jedan nakazni satir pružio crveni plod, nalik jabuci.

„Jedi. Ako želiš da živiš i služiš.“ Duboki ženski glas mi je naredio.

Uzeo sam plod praćen pogledima zveri. Zagrizao sam ga, osetivši opori ukus kakav do tada nisam spoznao. Žvakao sam gomilu truleži, pomešanu sa crvima i gadostima meni neznanim.

„Kako bi spoznao istinu, moraš da probaš plod.“ Bio je to Njen glas.

Pojeo sam ga i uzdigao se iznad demona koji su redom klicali. Najednom, vinuo sam se u tamu i video grupu zakukuljenih prilika koje su na žrtveniku od krvi i mesa sastavljali čovekoliku figuru. Dobro sam osmotrio lice i viknuo, prepoznavši lik koji sam svakog dana viđao u ogledalu.

„To si ponovorođeni Ti. Napustio si život lažnog tvorca i rađaš se u novom, stvarnom životu.“

Leteo sam kroz introitus i izašao na bleštavu svetlost. Ispustio sam plač novorođenčeta. Bio je baš takav, nevin i ništavan.

„Dobrodošao, sine moj.“

Osmehujem se. Moj intervju sa članicama benda *First Wife* je jedan od najčitanijih na portalu. Veče sa njima bilo je divno, iako sam se opijen vinom uspavao u trenutku kojeg ne mogu da se setim. Nisam ubo premiju, ali sam zato našao moju *Spiku*. Malo nakon rastanka smo počeli intenzivnije da se dopisujemo, da bi ona ubrzo došla kod mene na vikend. Znao sam da nisam nedorastao zadatku.

Nikada nisam bio srećniji, prevazišli smo nesuglasice i sada smo jedno drugome podrška. Obecao sam da ću uskoro doći u Beograd, na njihovu svirku povodom zimskog solsticija.

Stiže mi Lunina poruka.

Poslala sam ti novi singl. Ti ćeš biti prvi koji ćeš ga čuti. I daj svoj sud, podaniče. Nadam se da se vidimo za mesec dana.

Osmehnuo sam se šali. *Podaniče*. Pošto sam važio za jednog od prvih fanova benda počele su da me oslovljavaju tako; naročito zato što sam napisao izdašnu recenziju EP-a i otkrio ih širim masama. *Bednici*.

Pustio sam pesmu. Čuo se lagani ton gitare. Prepoznao sam Lunino blago pevanje. Hipnotišuće reči su se, poput žileta, urezivale u um, pomešane sa dubokim odjecima basa i laganim ritmom bubnja.

Uzeo sam blok i počeo da zapisujem beleške. Video se napredak u odnosu na prethodno izdanje. Polako su se udaljavale od svojih uticaja i počele da grade svoj stil. *To je to*.

Zatvorio sam oči. Osetio sam da lebdim. Kao nijedna pesma pre toga, i kao što niti jedna nova neće. Melodija me je opila i čuo sam glas koji je izgovorio moje ime. *MOJE IME*.

Zazvonio je telefon. Pauzirao sam pesmu i javio se.

„Gde si matori? Da li si zbog ženice zaboravio staro društvo?“ Bio je to Boki. Često mi je prigovarao da sam zapostavio društvo zbog Spike.

„Daj ne seri. Malo sam se uozbiljio, ako me razumeš... Šta ti radiš?“

„Evo malo kuliram na poslu... ‘Oćeš možda večeras kod Dušana na pivo?“

„Hajde. Može.“

„To druže. Znao sam da si još uvek onaj stari. Ne može lava poput tebe da ukroti neka ženka.“

„Kao prvo, to nije neka ženka, već moja devojka... Kao drugo, naravno da nisam zapostavio društvo, već želim da više vremena provodim sa njom. Problem?!“ Nisam bio svestan da sam povisio ton. Nervozno sam žvrljao u blokčetu.

„Dobro, druže, izvini. Nisam znao da ti toliko znači.“

„Ne znam kako da ti kažem, ali osećam da je to to.“

Tišina.

„Važi dogovor za večeras?“

„Važi.“

Kada sam prekinuo razgovor glas se vratio. Gotovo istog momenta. Levo od grudi me je zapeklo. Kao da neko noktima grebe moje srce. Pao sam na pod, grizući usne.

Dok sam se borio da ustanem video sam papir na kome sam u redovima neprekidno ispisivao jednu te istu reč tokom razgovora sa Bokijem.

UVI! UVI!

Glas je poprimio preteći ton. Čuo sam ga jasno, kao da ga govori neko pored mene.

Pusti psalm. Pusti psalm.

Na kolenima sam došao do računara i kliknuo *play*. Pesma je počela, a sa njom – bol je iščezao. Tonuo sam u katabazu. Milu, divnu katabazu.

Sve što mi se pred očima ocrtavalo, bio je nenajavljeni datum novog koncerta. Možda sada, možda nikada. Brojke su igrale, a ja sam pokušao da spoznam kada ću konačno izaći pred binu i ponovo čuti majčin glas.

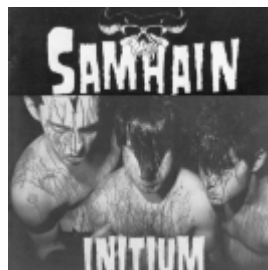

RECENZIJE IZ PAKLA predstavljaju 10 muzičkih albuma za savršenu Halloween žurku

Svi mi volimo dobru žurku! Obožavamo hladna pića nehajno ostavljena po stolovima, guranje ispred toaleta, konzumiranje lakih droga, te docnije vraćanje neiskorišćenih prezervativa u fijoku pokraj kreveta. *Proveri im rok trajanje, družo*. Nije svaki dan Nova godina – xe,xe.

Elem, šta je dobra žurka bez adekvatne muzike? Rekao bih; gubljenje vremena. Nema tog pića ili droge (za potonje nisam siguran) koji mogu da ublaže činjenicu da sa zvučnika klizi sranje muzika! Jednostavno, ako puštaš lošu muziku, žurka će zagarantovano biti loša. Naročito ako je – kao što upravo sada jeste – partijanje tematskog tipa. Žene će se smoriti (*a ne želiš da pričaju kako si dosadan, veruj mi*), pouzdani drugar će te zajejavati kako je bolju plejlistu čuo kada je posećivao baku u staračkom domu, a anonimusi koji su sa ulice ušli u tvoju garsonjeru na Detelinari će uzeti šta im treba i pobeći glavom bez obzira.

Ne smeš da dozvoliš da se išta od ovoga dogodi. Tačka. Da bih ti pomogao u rešavanju ovog problema – kao svetac zaštitnik *Recenzija iz Pakla* – iz malog mozga sam iskopao izdanja koja su meni vazda pomagala! Pred tobom se, dalje u tekstu, nalazi deset muzičkih albuma, kojima ćeš zasigurno oplemeniti svoju *Halloween* žurku, a možda se desi i da nešto ubodeš (mada, to ne mogu da obećam).

1. SAMHAIN – *Initium* (1984)

Hteo sam ovde da stavim *Misfits*, al' tebi treba nešto originalnije. Znam da je pred tobom slatka srednjoškolka u čuvenoj majici sa motivom iz odvratnog doktora Fajbsa koju je kupila u Promenadi, no, ne smeš posustati. Glen Danzig je – pre nego što je oformio titularni bend nakon razilaženja sa *Misfits*-ima – imao Samhain, i, veruj mi na reč, navedeni album ubija! Od prve do poslednje pesme, ova sirova posveta hororu ispunjava sve zahteve da se nađe na ovoj listi, samim tim i tvojoj žurci! Impresioniraj malu znanjem (kad već nemaš novac).

Favoriti: „All Murder All Guts All Fun“, „He-Who-Can-Not-Be-Named“, „Archangel“...

2. KING DIAMOND – Abigail (1987)

Mogao sam navesti bilo koji album Kralja Dijamanta, jer svaki funkcioniše kao zasebna horor priča, al' ovaj mi se čini savršenim, naročito za one koji se prvi put upoznaju sa vanvremenskim opusom ovog simpatičnog Šveđanina. Muzički, u pitanju je virtuozni metal Endija LaRoka sa orijentalnim skalama, praćen čuvenim falsetom koji se nakon slušanja ne zaboravlja. Tematski, ovo je surova gotička priča strave i užasa, gde pratimo sudbinu mladog aristokratskog para, ispunjenu jezivim proročanstvima, kletvama i odmazdama. Sa trudnim ženama se nije zajebavati; naročito kada dete unutar njih ima tendenciju da ti upropasti život. Verujte mi...

Favoriti: „Arrival“, „The Family Ghost“, „Abigail“...

3. ROB ZOMBIE – The Sinister Urge (2001)

Pucajte; ja i dalje volim Zombija. Čovek sa milion hejtera i isto toliko fanova, morao se naći na ovoj listi. Kontroverzna odluka da umesto prvog albuma (*Hellbilly Deluxe*), predložim drugi, neke će iznervirati, al' verujte mi na reč, ni meni nije bilo lako. Kada god slušam starog Roba, albume slušam redom, hronološki, ali ako moram da odaberem jedan, neka to bude *Zlokobni nagon*. Naravno, nećete pogrešiti ako slučajno u plejer turite pogrešan CD – luda psihodelična vožnja sa čika Luciferom zagarantovana je u svakom slučaju.

Favoriti: „Demon Speeding“, „Iron Head“, „Feel So Numb“...

4. GHOULTOWN – Life After Sundown
(2008)

Svi smo mi nekada želeli da budemo nadržani kauboji, da pijemo u zadimljenom baru i žuljavim dlanom gladimo kundak revolv... Šta?! Samo ja?! Nema veze, zaboravite prvu rečenicu i gladenje kundaka. Uovaj... Mračni kantri oduvek je imao ozbiljnu bazu poklonika, a američki *Ghoultown* su savršeno inkorporirali horor elemente u žestoku, *leoneovsku* svirku! Pored violina, akustičnih gitara i ratnih doboša, priče o živim mrtvacima – vukodlacima na motorima – pustinjским avetima, nikada nisu zvučale bolje. Zaista, ovo je materijal za večnost, te ako ženske ostanu neimpresionirane, našao si loše društvo! Počni da piješ sa živim mrtvacima...

Favoriti: „Under The Phantom Moon“, „Find A Good Horse“, „Drink With The Living Dead“...

5. ELECTRIC WIZARD – Witchcult Today
(2007)

Ljudi, žurka je! Naravno da neko ima marihuanu, vutru, džidžu... Nazovite je kako hoćete. A, ako se ja pitam, nema ničega bolje za slušati uz dobro napušavanje od klasičnog stoner-dum metala! Još kad je taj isti metal inspirisan Lavkraftovim zlodelima, sreći kraja nema. Kao što rekoh, dobar deo ovog remek-dela inspirisan je pričama oca kosmičkog horora, dok je druga polovina inspirisana kulturnim filmovima iz *Hammer* produkcije. Svaki horor poklonik zna o čemu pričam, al' ako ti trebaju puškice – *Hammer Film Productions Ltd.* je britanska produkcijska kuća smeštena u Londonu. Osnovana 1934. godine, kompanija je najpoznatija po nizu gotičkih horor filmova koji su nastajali od sredine 1950-ih, pa sve do 1970-ih. Eto, sad si i pametniji!

Favoriti: „Satanic Rites of Drugula“, „Dunwich“, „The Chosen Few“...

6. NECROPHAGIA – Holocausto de la Morte (1998)

Uf, kada se setim kada sam prvi put čuo ovo. Ili možda bolje, kada sam prvi put pogledao notorni (mislim – NOTORNI) video spot za uvodnu pesmu – *Bloodfreak*. Ne znam šta bih vam rekao, osim da ovo možda nije najbolje rešenje za prvi dejt... ali, za žurku posvećenu stravi i užasu svakako jeste! Ako niste znali, čak je i legendarni ispijač belog vina Fil Anselmo učestvovao u stvaranju ovog albuma, i to – ni manje, ni više – nego na gitari! Svirao je pod pseudonimom Anton Krouli, što mu dođe kao neka nemaštovita kombinacija imena dvojice popularnih okultista. Kako god, ovo je sirovi *death metal*, te puštanje ovog horor krkljanca ostavi za sam kraj žurke, kada budeš poželeo da rasteraš pozere!

Favoriti: „The Cross Burns Black“, „Burning Moon Sickness“, „Bloodfreak“...

7. UNCLE ACID & THE DEADBEATS – Nell' Ora Blu (2024)

Nešto novo, sveže, a opet bazirano na nečemu starom; dobrom starom! *Ujka Esid* je bend koji neskriveno obožavam. Iako su imali promašaja tu i tamo, ne mogu poreći da je u pitanju izuzetan sastav, do koske posvećen okultnom roku sedamdesetih, kao i horor žanru, osetnim u gotovo svim njihovim pesmama. Ipak, *Nell' Ora Blu* je nešto potpuno drugačije od bilo čega što su snimili do sada. U pitanju je saundtrek za nepostojeći *giallo* film, i ovaj koncept – veoma originalan – funkcioniše u svakom smislu. Pored vrhunskih fuzzičnih instrumentala, u pesmama se jasno mogu čuti dijalozi likova poput Franka Nera i ostalih italo-legendi baršunastih glasova. Šta reći? Bend koji uvek uspeva da iznenadi!

Favoriti: Ovo se sluša u celini.

8. JOHN CARPENTER – Lost Themes
(2015)

Evo i čika Džona! Svi ga verovatno znate po brojnim horor filmovima u čijem je spravljanju učestvovao kao režiser. Ovde, naravno, govorim o verovatno najboljem horor filmu svih vremena – *The Thing* iz 1982. godine – ali i ostalim zlodelima čijim nabranjem sada neću da se zamajavam. Ne zamerite, trenutno pričamo o muzici, a kako je Džon obožavao samostalno da pravi muziku za svoje filmove, naravno da je u pauzama režiranja sviruckao za svoju dušu. Pred vama je upravo takvo izdanje; njegova potpuna posvećenost sintisajzerima, napravljena u saradnji sa sinom Kodijem Karpenterom na gitari. Idealna ploča za smirivanje živaca, dok po prozorima lupa kiša, a alkohola u frižideru ponestaje. *Ko ide do prodavnice?*

Favoriti: „Vortex“, „Domain“, „Night“ ...

9. ALICE COOPER – Welcome To My
Nightmare (1975)

Batali *Poison* i slične limunadice! Ono što je dobro za prosečnog slušaoca lokalnog radija, nije dobro za tebe. Naročito ne na žurci gde svi horski pevaju, te ćeš biti primoran da iskasapiš refren pomenute pesme, a tvojim venama teče isključivo kupovna rakija, nikakav otrov. Tebi treba nešto bolje, originalnije, recimo – prvi album Alisa Kuperera! Ovde je dotični pokazao šta takozvani *šok rok* zapravo znači, te nam je dao konceptualni album smešten u noćnu moru nesnađenog dečkića Stivena. Pride, legendarni Vinsent Prajs drži monolog u jednoj od pesama, što još više diže cenu celom izdanju! Klasik!

Favoriti: „Devil's Food“, „Only Women Bleed“, „Welcome to My Nightmare“ ...

10. THE LOST BOYS – Original Movie Soundtrack (1987)

Sada malčice varam, ali koga briga?! Zašto album mora biti striktno od jednog izvođača, kada postoji savršenstvo poput ovog OST-a. Znam, znam – onda sam mogao staviti muziku iz horor filmova u svakom predlogu, i svi bi bili srećni... Ali ne! Ovde su stvari malo drugačije, jer ovo nisu atmosferični instrumentali i orkestarske epopeje, ovo je čistokrvni rok za vampirske striptiz klubove, a to je ono što ti treba! Ako su osobe pored tebe pijane (*pretpostavićemo da jesu*), spremi se za žurku svog života. Samo, pripazi... Ako vidiš zaoštrene očnjake kod brucoškinje sa filologije; beži! Jedan je ostao, eno ga sada – ne sme napuštati kuću pre mraka!

Favoriti: Lost in the Shadows, Laying Down the Law, Cry Little Sister...

Eto! Nadam se da sam bio od pomoći, a već znam da jesam. Zato, pamet u glavu, navedene CD-ove na policu, i ne dozvoli da se iko petlja oko muzičkog stuba. To je mesto svojevrzni tron tvoga zamka. Kvarenje redosleda slušanja može biti fatalno, naročito ukoliko neki nikogović pusti domaću muziku estradnog usmerenja. Ako ti, pak, bude trebala pomoć oko organizovanja žurke – piši na Fejsbuk stranicu. Uvek sam kadar doći, osigurati integritet muzičke pozadine i pojesti sve sendviče. Tebi ću ostaviti žene; pravi šmekeri ne jedu! Živeo!

INTERVJU: MILAN RAKIĆ (FSP)

Da li postoji i jedna druga opcija nego da za veličanstvenih 10 godina Festivala Srpskog Podzemlja popričamo sa Čovekom lično – Milan Rakić. Bilo da ga povezujete sa bendovima poput The Stone, May Result, Urok (...), organizovanjem koncerata i svirki u okviru MM Concerts, promovisanjem muzike i alternativne supkulture, postao je kućno ime ukoliko ste deo underground scene. Rakića je skoro pa nemoguće 'uloviti' tokom koncertne sezone, a poslednjih nekoliko godina Novi Sad zaista gori zahvaljujući njemu. Našao je par minuta da sa nama popije vino na obali Dunava, tu blizu Fabrike i da nam odgovori na nekoliko pitanja u pauzi organizovanja SOEN koncerta i Festivala Srpskog Podzemlja.

Pre svega, da čestitamo na desetoj godišnjici! Da li si očekivao da dođeš do dvocifrenog broja izdanja kada ste organizovali prvi (prvih nekoliko je bilo organizovano u Beogradu)?

Heh, hvala na lepim rečima Marko. Gle, kao i uvek kada nešto planiramo, očekivanja su minimalna, a želja maksimalna. FSP je nastao kao želja da usled zaista velikog broja stranih gostovanja (tada u razvoju MH Concerts, a sada MM Concerts), bar jednom godišnje ustupimo mesto isključivo domaćoj sceni. I, evo nas danas, gde se približavamo desetom jubileju, osećaj je zaista fenomenalan.

Kakvi su dalji planovi, da li želiš da festival naraste, recimo i do trećeg dana, ili si našao meru?

Hteo sam i treći dan, Mile nije ahahah. Ja poletim i uvek želim još ludila, ali mislim da je on u pravu, dosta je dva dana. Svi koji su angažovani zaista se polome za vreme festa i dva dana su ipak dosta. Ali, neću odustati ahahaha.

Ovaj festival je posvećen i preminulom pank umetniku Septiku, s kojim si često saradivao. Kaži nam malo više o tome, kako je bilo saradivati sa njim? Da li, poput nas, imaš nezavršene projekte koji će nažalost ostati samo kao priče – šta bi sve radili da je još tu?

Joj, da... Jedva čekam ovaj FSP, ali ujedno i sa tugom u sebi znam da neću videti Damira koji je kroz godine postao nerazdvojiv segment našeg događaja. Svašta smo planirali, gomile ideja su bile rečene i napisane... ali na žalost, Damir više nije među nama.

Ideja koju smo lansirali, a to je da likovni deo programa bude omaž njemu, pokazala je da on ostaje i živi među nama. Pristigli radovi su fenomenalni, moram priznati da sam neke oplakao jer, na žalost, on ih neće videti, a tako mnogo govore o svemu što je nosio sa sobom i svojom umetnošću. Jako su pomešana osećanja, bilo je predivno poznavati Damira, deliti njegovu umetničko i duhovno ludilo u najboljem mogućem smislu. Ali, danas opet kada znam da više nije tu, i čak na sahrani u Subotici, nešto mi je non-stop ulivalo suludi osećaj da on ipak jednostavno nastavlja da biva sa nama.

Možda je manje poznata činjenica da jedino izdanje, jedina knjiga koja sadrži mali deo njegovih radova, izašla upravo zahvaljujući tebi i Jovanu Gveru. Da li postoje neki planovi da se možda nešto slično uradi u budućnosti, eventualno makar kao katalog radova?

Ja nisam direktno učestvovao u pripremi tog SKC izdanja, ali da, indirektno svaka akcija koju sam imao sa Damirom jeste verovatno bila ključna za odluku da se njegova monografija pojavi kao deo SKC izdavaštva. Jovan i on se dugo poznaju, kao i mnogima sa scene Jovan je izlazio u susret i objavljuvao radove. Ovogodišnji Bunker fest je vikend pred FSP i deo njega biće izložba posvećena Damiru, a sve to će se nadovezati na FSP i trajaće bar dve nedelje sa našom omaž akcijom. Jebote, sad kad razmislim možda smo i preterali, on kakav je verovatno bi nam rekao da smo pozerčine i da je to previše svega? Heh. Jako nedostaje!

Pretpostavljam da je ovo najčešće pitanje koje dobijaš, pa ćemo ga upotpuniti malo – šta Milan Rakić sluša, gleda i čita trenutno, šta bi preporučio našim čitaocima?

Uh, usled sveopšteg ludila sa aktivnostima oko mnogobrojnih događaja vremena za tako nešto je baš malo. Slušam pretežno stari dobri death i thrash sa nekim uplivima black metala iz ranih devedesetih. Klasike i iskope za koje većina nije ni čula. Gledanje se usporilo, ali planiram da ovih dana ponovo krenem u celu priču X-Files i overim sve iznova. Nešto me kopka da to uradim. Čitam trenutno rukopis koji će biti objavljen kao prva knjiga u potpisu Grom Records izdanja, a verovatno i jedina. Preporuka, hm ko nikada nije čuo mora da čuje Impetigo “Ultimo mondo cannibal”, Nuclear Death “Carrion for worm”, Beherit “Drawing down the moon”, Impaled Nazarene “Tol cormpt norz norz norz”. Eto ☺

Ovaj broj Crnoslovlja je posvećen FSPu i zbog toga su priče tematske, odnosno muzičke. Veza između horora i ekstremne muzike je sveprisutna. Da li i tebi nastup, scenografija, konceptualni albumi poput onih King Diamond-a ili ranijih Maiden-a doprinose sveopštem pogledu na muziku ili ne pridaješ pažnju svom tom 'glamuru'?

Pre svega hvala vam što ste broj posvetili našem događaju, velika je to čast zaista! Horror u mom životu zaista ima posebno mesto i za mene je to nerazdvojiv segment od muzike. Ne znam tačno kako da objasnim, ali metal i horor sam kao dete od nekih 8 godina otkrio otprilike u isto vreme i odrastao sam uz njih. Danas kada mi kažeš naziv nekog starog horor filma, broj Dilan Doga ili naziv albuma meni je osećaj identičan, to je jedno. Prosto, neraskidivi deo mene. King Diamond i njegovi konceptualni albumi su verovatno jedini koje sam baš primio kao značajne. Nisam se toliko udubljavao u neke druge, ali King i M. Fate ostvarenja su mi urezana.

Verujem da bi imao neke zaista lude priče da podeliš sa nama, pa za kraj, umesto standardnog crnohumornog vica podeli sa nama neki događaj, bilo iz vremena kada si aktivno svirao ili tokom organizovanja, a koji bi te, da si pisac, inspirisao da napišeš priču takve, crnohumorne tematike?

Ajao, pa nemaš ti novca da platiš štampanje toliko stranica koliko ludnica ja mogu da ti napišem kao odgovor na ovo pitanje ahahah. Ali, može u kratkim rezovima da potpalimo maštu čitalaca...

- 1. May Result nastup na nenormalnom Deva Rock festu 2001. godine i povratak u Srbiju peške iz Rumunije, gde nas graničar dočekuje sa uperenim kalašnjikovim, jer je preneražen scenom, gde moramo peške kroz bazen za dezinfekciju vozila protiv ptičijeg ili svinjskog gripa...**
- 2. Vađenje kompletne truleži koju Watain donose na svoj nastup u Beogradu, carinik zamalo baca peglu, zatvara kombi i više „Bežite odavde ludaci“...**
- 3. Nattefrost koji kenja po stolu u SKCu pred novinarom koji želi intervju...**
- 4. Povratak sa nekog od gostovanja The Stone-a u Nemačkoj, gde neće da me puste na aerodrom, jer sam odvaljen zaboravio da sam došao na čekiranje kompletno obučen za nastup sa sve corpse paintom...**

BVET 41

I

©Septic ART

ILUSTRACIJE U OVOM BROJU

Kako je ovo specijal, pa još i tematski, malo smo izmenili koncept, stoga po prvi put nemamo jednog gostujućeg umetnika i po prvi put ponavljamo, iz jednog ne baš lepog razloga. Između dva izdanja FSPa, preminuo je panker i umetnik Damir Pavić Septik, prijatelj i saradnik ovog festivala, kao i Crnoslovlja. Njegove ilustracije su krasile naš drugi broj, a sada predstavljamo deo lične zbirke Milana Rakića. Septik je bio nesvakidašnja pojava u umetničkom svetu bivše Jugoslavije i Srbije, a njegovim odlaskom ostali smo bez jedne autentične i originalne duše. Većito u borbi sa vetrenjačama, inspiraciju je vukao iz svog života i iskustva, ali i iz horora i naučne fantastike. Mi smo, zajedno sa underground scenom iza FSPa, želeli da i na ovaj način poručimo da nije i neće biti zaboravljen.

Naslovnu i zadnju koricu smo prošli put uradili kao jednu sliku, a sada je na naslovnoj Septikov rad, a na zadnjoj korici rad posvećen Septiku i to rad vrsne umetnice iz Đakova (Hrvatska), koja je ovim podržala i doprinela izložbi, koja je deo ovogodišnjeg izdanja FSPa, Septiku u čast. Tihana Švarcmajer nije prvi put na ovim stranicama, u trećem broju Crnoslovlja predstavila nam je svoj raskošni i mračni stil kroz strip 'Sedela sam za mašinom'. Ova ilustracija je odličan spoj njenog osobenog stila i podražavanje Septikovog, te istovremeno postoji i kao poseban rad i kao omaž. Dovoljno je reći da samo, čim smo videli ovu ilustraciju, promenili koncept zadnje korice.

Za više Tihaninih radova, skenirajte QR kod:

Na kraju, tu je i jedna ilustracija našeg četvrtog Crnoslovena – Andrii Strakhov. Odgovoran za tri (od četiri) naslovice Crnoslovlja, pripremio nam je sjajan rad, s tim da će to sačekati redovni broj, upravo zbog gore navedenih razloga. Takođe, Strakhov radi i svoje majice, sa jednim posebnim motivom njegove neformalne umetničke grupe PAMOROKA. Taj motiv je upravo ilustracija koju ćete videti, a ukoliko vam se sviđa, majicu možete naručiti direktno od njega (ili preko nas). Strakhov živi u Ukrajini, u oblasti koja je redovno bombardovana i finansije za osnovne potrebstine je sve teže naći, tako da mu kupovinom majice direktno pomažete. Za naručivanje majice direktno od Strakhova, skenirajte QR kod:

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Daniel Tikvicki, slobodni umetnik i bibliotekar

7:82-8(05)

CRNOSLOVLJE : Podzemlje nema alternativu : [horror fanzin] / urednici [Yog] ; Milan Kovačević ; Daniel Tikvicki. - Štampano i elektronsko izdanje. - god. 3, specijalni broj /18. oktobar 2024./.- Novi Sad; Subotica : samizdat, 2024. - 21cm. - 46 str. - ilustr. - 2021-

Tiraž 50. -

Naslovna strana: +Damir Pavić Septic (1969-2024);

Ilustracije: Damir Pavić Septic (4, 25, 45, 47) , Tihana Švarcmajer (zadnja korica),
Andrii Strakhov (37);

Specijalni broj posvećen Festivalu Srpskog Podzemlja (Novi Sad), povodom 10 godina postojanja.-

RIO TINTO -- MARŠ SA DRINE!.-

